

ทินカーเว 殺し

*The
Murder
of
Tinkerbell*

ฆ่าทิ้งเทอร์เบลล์

小林
泰三

Kobayashi
Yasumi

โคบายาชิ ยาสุมิ เขียน
ฉัตรขวัญ อติศัย แปล

DAIFUKU

テイカーベル殺し ฆ่าทิ้งเกอร์เบลล์

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี่

@booktime

โคบายาชิ ยาสุมิ เขียน
ฉัตรขวัญ อติศัย แปล

จากใจสำนักพิมพ์

ซีรีส์ ‘ฆ่าอลิซ’ ที่สำนักพิมพ์ไดฟุกุภูมิใจนำเสนอได้เดินทางมาถึงลำดับที่ 4 แล้ว นั่นก็คือ ‘ฆ่าทิงเกอร์เบลล์’ และเป็นเล่มสุดท้ายของซีรีส์นี้อีกด้วย

แล้วก็เช่นเดียวกับเล่มอื่นๆ ในซีรีส์คือ ‘ฆ่าทิงเกอร์เบลล์’ อ้างอิงจากตัวละครและเนื้อเรื่องของผลงานสุดคลาสสิกชื่อปีเตอร์ แพน โดย เจมส์ แม็ตทิว แบร์รี เป็นการผสมผสานระหว่างผลงานคลาสสิกและนิยายสืบสวนยุคปัจจุบันได้อย่างลงตัว และ ‘ฆ่าทิงเกอร์เบลล์’ “ฝันร้าย x เทพนิยาย x สืบสวน” ยังคงรักษาเอกลักษณ์เฉพาะตัวของซีรีส์นี้ไว้อย่างครบถ้วน ลุ่มระทึก ความอามัถของการชนฆ่า และความซุกซมที่มาพร้อมหายนะ

ปรากฏการณ์น่าพิศวงที่เหตุการณ์ในโลกความฝันกับโลกแห่งความเป็นจริงที่เชื่อมโยงกันยังเต็มไปด้วยปริศนา

และในครั้งนี้ อิมริ เคน หรือกิ้งก่าบิล ตัวเอกผู้มุ่งมั่นจะนำทางทุกท่านไปไขปริศนาใครเป็นอวตารของปีเตอร์ แพนในเนเวอร์แลนด์ ซอนไซ ทั้งสองโลกให้ลงลึกยิ่งกว่าเดิม

บางสิ่งจะคลี่คลาย และบางที่คำตอบที่ได้อาจโหดร้ายเกินกว่าจะจินตนาการ

คำเตือน : นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหารุนแรงจึงไม่เหมาะสำหรับผู้เริ่มอ่านสืบสวนหรือผู้มีอายุต่ำกว่า 18 ปี

สำนักพิมพ์ไดฟุกุ

จากใจนักแปล

ฆ่าทิ้งเกอร์เบิลล์ เป็นนิยายสืบสวนสอบสวนที่สลับมุมมองระหว่างโลกความฝันและโลกแห่งความจริง ทำให้รู้สึกลึ้นเป็นสองเท่า เพราะเหตุการณ์ในสองโลกดำเนินควบคู่กันไป ซ้ำยังส่งผลกระทบซึ่งกันและกัน จนต้องจับจ้องแบบตาไม่กะพริบเพราะสถานการณ์มีโอกาสพลิกผันแทบทุกเมื่อ

การตอบทสันทนาในเรื่องนี้อ่านเพลินจริงๆ ยิ่งมุก รั้บมุก และตบมุกกันไปมา สนุกสนานและสร้างสรรค์ ระหว่างแปลผู้แปลยังแอบหลุดคำตั่งหลายรอบ แต่พอคิดว่าบทสนทนาที่ภายนอกดูสนุกสนานนั้น ที่จริงแล้วแฝงความตลกร้าย การเสียดสี และความเหี้ยมโหดเอาไว้ ก็เล่นเอาขำไม่ออกเหมือนกัน

ปีเตอร์ แพนเป็นเรื่องที่ผู้แปลก็คุ้นเคยมาตั้งแต่เด็ก พอได้มาเห็นตัวละครเหล่านั้นโลดแล่นในรูปแบบของนิยายสืบสวนยุคปัจจุบัน เลยรู้สึกแปลกใหม่และว้าวได้จริงๆ

หวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะเพลิดเพลินกับเล่มนี้เหมือนอย่างกับผู้แปลสนุกกับการแปลนะคะ

ฉัตรขวัญ อดิษฐ์

ฆ่าทิ้งเกอร์เบลล์ โคบายาชิ ยาสุมิ

ลำดับที่ 4 ในซีรีส์ ‘ฆ่าอลิซ’

นักศึกษาปริญญาโทชื่ออิมิ เคน กลายเป็น ‘กิ้งก่าบิล’ จอมเซ่อซ่า ในความฝัน เขากลับบ้านเกิดเพื่อไปร่วมงานเลี้ยงรุ่นสมัยประถม แต่กลับหมดสติที่ร้านอาหารหน้าสถานีรถไฟ จากนั้นก็ได้พบกับกลุ่มเด็กหนุ่ม ผู้กระฉับกระเฉงนามว่าปีเตอร์ แพน เด็กสาวผู้อ่อนโยนนามว่าเวนดี้และญาติชื่อทิงเกอร์เบลล์ จึงร่วมเดินทางไปในเวอร์แลนด์กับพวกเขา ทว่าปีเตอร์มีนิสัยเหี้ยมโหด เป็นฆาตกรใจโหดโดยเนื้อแท้ ไม่เพียงเช่นฆ่าโจรสลัดที่เป็นศัตรู แต่ยังสังหาร ‘เหล่าเด็กหลงทาง’ ้วยเยาว์ ซึ่งเป็นพวกพ้องของตัวเองอีกด้วย และแล้วเงื้อมมือมารของปีเตอร์ก็คืบคลานไปถึงทิงเกอร์เบลล์ ผู้ชื่นชมตัวเขา...

“กัปตันฮุกคือใครนะ” ตอนเวนต์ี้เล่าถึงศัตรูตัวฉกาจ ปีเตอร์ แพน ก็ถามด้วยความสนใจ

“จำไม่ได้หรอก” เวนต์ี้ย้อนถามด้วยความตกใจ “เธอก็กัปตันฮุก และช่วยชีวิตพวกฉันไว้ไม่ใช่หรือ”

“ฉันมักจะลืมคนที่ตัวเองฆ่านะ” ปีเตอร์ แพนตอบหัววนๆ

“ทิงเกอร์เบลล์จะดีใจที่เจอฉันไหมนะ” พอเวนต์ี้พูดไม่สบายใจ ปีเตอร์ แพนก็ถามว่า “ทิงเกอร์เบลล์คือใครนะ”

——จากหนังสือเรื่อง ‘ปีเตอร์กับเวนต์ี้’ บทที่ 7 ‘เมื่อเวนต์ี้โตเป็นผู้ใหญ่’ โดยเจมส์ แม็ตธิว แบร์รี

ティンカー・ベル殺し

ฆ่าทิงเกอร์เบลล์

1

มหาสมุทรแผ่กว้างสีดำสนิทอยู่เบื้องล่างสายตา กว้างใหญ่ไร้จุดสิ้นสุดดูราวกับอวกาศ ท้องฟ้าค่อยๆ เปลี่ยนจากสีขาวมอมแล้วหนาวจับจืด เป็นสีของความมืด เหมือนหนึ่งว่าความมืดจากท้องทะเลไหลซึมมาย้อมท้องฟ้าด้วย

“นี่ ปีเตอร์” เวนดี้เอ่ย “เรามาถูกทิศแน่หรือเปล่า”

“ทิศ? ทิศของอะไร”

“ก็ต้องทิศที่จะไปเนเวอร์แลนด์อยู่แล้วสิ”

“อ้อ ทำไมไม่อยากรู้เรื่องแบบนั้นล่ะ”

ตั้งแต่ได้รู้จักกับปีเตอร์ แพน คำพูดและการกระทำของเขาทำให้เธอประหลาดใจอยู่เรื่อย แต่ระยะนี้ไม่ค่อยแปลกใจแล้ว เพียงแต่เวลาบินอยู่บนท้องฟ้าเห็นมหาสมุทรที่มีหมอกคลุมและมองไม่เห็นเงาเกาะสักแห่ง แถมยังมาได้ยินคำพูดเช่นนั้นในยามโพล้เพล้ เป็นใครก็ต้องกังวลด้วยกันทั้งนั้น

“แน่นอนว่าเพื่อไม่ให้หลงทางนะสิ”

“ทาง? งั้นก็ต้องหาทางให้เจอก่อน” ปีเตอร์กวาดตามองรอบๆ

เขาสวมเสื้อผ้าที่ได้จากการนำไปไม้มาเย็บเข้าด้วยกัน รูปลักษณ์ภายนอกดูอายุประมาณสิบขวบ แต่อาจจะอายุน้อยกว่านั้นอีกก็ได้ ทว่า

อายุจริงเป็นปริศนา แน่แน่นอนว่าตัวเขาเองก็ไม่รู้เหมือนกัน

เด็กผู้หญิงอายุประมาณสิบเอ็ดสิบสองที่บินอยู่ข้างกันชื่อเวนดี้ ในกรณีของเธอ อายุที่เห็นภายนอกกับอายุจริงไม่ได้ต่างกัน คราวนี้ก็อยู่ในชุดนอนเหมือนเมื่อครั้งที่เคยมาเยือนเนเวอร์แลนด์ในอดีต

และกลุ่มคนที่กำลังไล่ตามทั้งคู่อย่างสุดชีวิตก็คือเด็กผู้ชายแปดคนในชุดนอน ทั้งหมดนี้คือน้องชายของเวนดี้ แต่น้องชายสายเลือดเดียวกันมีแค่จอห์นกับไมเคิล ที่เหลืออีกหกคนคือบุตรบุญธรรมของสามีภรรยา ดาร์ลิงผู้เป็นพ่อแม่ของเวนดี้ พวกเขาคือเหล่าเด็กหลงทางที่เคยถูกใช้งานเป็นลูกสมุนของปีเตอร์ในเนเวอร์แลนด์ แต่ถึงแม้ตระกูลดาร์ลิงจะอยู่ในชนชั้นระดับบนก็ไม่ได้ร่ำรวยแต่อย่างใด การรับบุตรบุญธรรมถึงหกคนคือการตัดสินใจครั้งสำคัญในชีวิต ทว่าเวลานี้ยังพอจะรอดพ้นจากการล้มละลายไปได้

แล้วรอบตัวพวกเขาสิบคนก็มีประกายแสงความเร็วสูงบินมาด้วยเวลาบินไปใกล้ปีเตอร์ แพนกับเวนดี้ สิ่งนั้นจะกระพือปีกเสียงดังหนวกหูด้วยความไม่พอใจ

“หนวกหูน่า ทิงเกอร์เบลล์!” ปีเตอร์ชักดาบสั้นจากเอว เงื้อมจะฟันประกายแสงนั้น

“อย่างนะ ปีเตอร์!” เวนดี้คว้ามือปีเตอร์ไว้

“ทำไมละ ยัยนั่นหนวกหูจะตาย”

“คิดจะฆ่าทิ้งก็เหวอ”

“ก็ไม่ได้คิดจะฆ่าเหวอ”

“ถ้าฟันด้วยดาบสั้น เดี่ยวทิ้งก็ตายเหวอ”

“ตายก็ตายไปสิ ยังไงชะงัดอยู่ได้แป๊บๆ ก็ตายแล้ว พวกนั้นมีชีวิตอยู่ได้ไม่นานเหวอ”

“ชีวิตมีค่าเพราะเปราะบางนี่แหละ”

“จั้นเหวอ” ปีเตอร์ครุ่นคิด “ถ้าอย่างนั้นชีวิตของยุงหรือแมลงวันก็มีค่า

มากกว่าชีวิตของมนุษย์นะสิ”

“เรื่องนั้น...”

“อีกอย่าง ถ้าเป็นแบบนี้ชีวิตของมนุษย์ธรรมดาจะมีค่ายิ่งกว่าชีวิตฉัน——ชีวิตของปีเตอร์ แพนด้วย เรื่องบ๊อบบอร์คั้นไม่มีทางหรอกฉันมีค่าเพราะเป็นเด็กชั่วนิรันดร์ เทียบกันแล้วมนุษย์ที่มีชีวิตจำกัดก็เป็นเหมือนเศษขยะ”

“ปีเตอร์ พุดจาแบบนี้ไม่ดีนะ”

“ทำไมล่ะ เรื่องจริงนี่นา” ปีเตอร์กล่าวโดยไม่ปิดบังความงุนงง

“ปีเตอร์” ในที่สุดไมเคิลที่ไล่ตามหิ้งคู่มาก็เอ่ย “ผมหิว”

“แล้วทำไม” ปีเตอร์ถลึงตาใสไมเคิล

“หยุดพุดจากระด้างแบบนี้เถอะ ไมเคิลยังเด็กอยู่นะ”

ไมเคิลอายุยังน้อยมาก เรียกว่าเด็กเล็กยังได้

“ไมเคิลนี่ใครแล้วนะ”

“น้องชายของฉันไง”

“หิวแล้วยังไงเหรอ”

“หิวก็เลยอยากกินอาหาร เราบินออกมากลางดึกเลยยังไม่ได้กินมือเช้า”

หลังการผจญภัยครั้งก่อนสิ้นสุดลง ปีเตอร์ แพนสัญญาว่าจะไปรับเวนต์ตอนทำความสะอาดครั้งใหญ่ในฤดูใบไม้ผลิ พ่อแม่ของเธอคิดว่าทำแบบนี้ยังดีกว่าให้เธอไปอยู่กับปีเตอร์ตลอดชีวิต จึงอนุญาตให้เธออาศัยอยู่ในเนเวอร์แลนด์ได้แค่ปีละหนึ่งสัปดาห์

ทว่าปีเตอร์ใช้เวลาที่สัญญาไว้เสียสนิท เลยมารับเธอเอาหน้าร้อนแทนที่จะเป็นฤดูใบไม้ผลิ

เขามารับกลางฤดูร้อน เวนต์เลยตั้งใจจะแอบออกเดินทางโดยไม่บอกใคร

เหตุผลที่ไม่ขออนุญาตพ่อกับแม่ก็เพราะถึงขอตามตรงก็ไม่มีทางได้รับอนุญาต เธอไม่อาจเอาชนะความเย้ายวนของการจะได้ใช้ช่วงหยุดฤดูร้อนกับปีเตอร์

แต่จังหวะที่กำลังจะบินออกจากหน้าต่าง จอห์นผู้เป็นน้องชายรองจากเธอตื่นขึ้นมาพอดี เขาส่งเสียงดัง เด็กผู้ชายคนอื่นๆ เลยพลอยตื่นไปด้วย จากนั้นพอเห็นปีเตอร์ก็ร้องเฮ

เวन्दี้ต้องรีบบอกให้พวกเขาเงียบ หากพวกเขาโหวกเหวมมากกว่านี้ พ่อแม่ต้องตื่นแน่

แต่พวกเด็กชายไม่ยอมเชื่อฟังคำพูดของเวन्दี้อย่างว่าง่าย เพราะคิดว่าเวन्दี้ก็โง่งมที่จะไปเนเวอร์แลนด์กับปีเตอร์แค่สองคน เธอเลยจำเป็นต้องสัญญาว่าจะพาไปด้วยเพื่อให้พวกเขาเงียบ

เมื่อได้ยินที่เวन्दี้เสนอ ปีเตอร์ แพนซึกสีหน้าอย่างเห็นได้ชัด บ้านลับที่เนเวอร์แลนด์มีพวกเด็กหลงทางคนใหม่เข้าไปอาศัยแล้ว ไม่มีเนื้อที่พอจะรองรับเด็กเพิ่มอีกตั้งเก้าคน

แต่เวन्दี้ไม่ยอมลดละ เพราะคิดว่ายัดเด็กผู้ชายห้าคนให้นอนเตียงเดียวกันได้ และที่สำคัญถ้าพวกเด็กๆ โวยวาย เธอจะพลอยอดไปเนเวอร์แลนด์ ปีเตอร์จำเป็นต้องยอมหลังได้ยินเธอเกลี้ยกล่อม

จากนั้นเวन्दี้กับเหล่าเด็กชายก็บินออกจากหน้าต่างห้องเด็ก ขณะนี้กำลังบินอยู่เหนือมหาสมุทร

“ไม่ได้กินมื้อเช้าแล้วมันยังงีงละ” ปีเตอร์ยังถามต่อ

“มื้อเช้าผ่านไปแล้ว มื้อกลางวันก็ผ่านไปแล้ว ตอนนี้อาจจะได้เวลามื้อเย็นแล้วก็ได้ การปล่อยให้เด็กเล็กอดอาหารสามมื้อเป็นเรื่องโหดร้ายที่ไม่สมควรทำนะ”

“อย่างนี้เอง สรุปลือคือไม่เค็ลลอยากกินอะไรสักอย่างเหรห” ปีเตอร์ถึงบางอ้อจนได้

“ใช่ ตามนั้นเลย เธอไม่มีของกินติดตัวบ้างเหรห”

“แกลิ่งทำเป็นกินไม่ได้หรอก แบบนั้นจะยุ่งยากน้อยกว่ากันเยอะเลย”
 “ไม่ได้หรอก พวกเราต่างกับเธอ การกินอาหารไม่ใช่แค่การเล่นสนุก
 ถ้าไม่กิน เดี่ยวเดียวก็ตายแล้ว”

“แค่สองสามปีก็ตายแล้วหรือ”

“กรณีของเด็กเล็ก บางทีแค่สองสามวันก็ตายแล้ว”

“พูดถึงไม่เคลิล” ปีเตอร์เหลือบมองพวกเด็กชาย “ถ้าเขาตาย เธอจะ
 เศร้าไหม”

“แน่นอน ไม่เคลิลเป็นน้องชายคนสำคัญนะ”

ปีเตอร์ใช้ความคิดเล็กน้อย “รอเดี๋ยว จะรีบหาอาหารมาให้เดี๋ยวนี้”
 เขาเพิ่มระดับความสูงพรวดพราด ห่างออกไปจากพวกเธออย่าง
 รวดเร็ว

เวन्दี้พยายามจะไล่ตามไป แต่เขาบินเร็วจนไม่มีทางตามทัน

ปีเตอร์หยาบเข้าไปในความมืดยามพลบค่ำที่ใกล้เข้ามา

แม้เวन्दี้กับเหล่าเด็กชายคุ้นเคยกับการถูกปีเตอร์ปล่อยทิ้งไว้ แต่อด
 วิตกไม่ได้ยุติ ระหว่างที่รู้สึกเช่นนั้น พวกเธอก็ยังบินเหนือบาหสมุทด้วยความ
 ความเร็วสูงลิบลิว หวังใจว่าจะได้เจอปีเตอร์ที่บินไปไหนไม่รู้อีกใหม่ แต่ถ้า
 ถามว่าควรแช่อยู่ที่เดิมมากกว่าหรือเปล่า คำตอบคือก็ยังไม่สบายใจอยู่ดี
 ปีเตอร์อาจคิดว่าพวกเธอยังบินด้วยความเร็วสูงลิบลิวต่อก็ได้ เรื่องของเรื่อง
 คือไม่รู้ว่ที่เดิมคือที่ไหนตั้งแต่ต้นแล้วด้วย น่าเป็นห่วงที่สุดคือปีเตอร์อาจ
 ลืมเสียสนิทแล้วว่าปล่อยให้พวกเธอรออยู่ ระหว่างทางบินไปเนเวอร์แลนด์
 คราวก่อน ปีเตอร์เคยลืมนเวन्दี้กับพวกน้องชายเสียสนิทหลายต่อหลายครั้ง
 จนพวกเธอขวัญผวา

ปีเตอร์ไม่กลับมาสักที ไม่มีวิธีวัดเวลาด้วยเลยไม่รู้ว่ารวมมากี่ชั่วโมง
 แล้ว แต่เวन्दี้กับพวกเด็กชายท้องว่าง จึงรู้สึกเหมือนเวลาช่างยาวนาน
 พานคิดไปว่าน่าจะผ่านมาสิบกว่าชั่วโมงแล้ว หรืออาจจะครึ่งวันเลยด้วยซ้ำ

“แต่คงยังไม่ได้ผ่านไปเป็นวันๆ หรอกมั้ง” เวन्दี้กล่าว “ถ้าผ่านไปนาน

ขนาดนั้น เราน่าจะเห็นกลางวันกับกลางคืนสลับกันมาเยือนหลายครั้งแล้ว”

“ไม่แน่หรอก” สไลต์ลี เด็กจ๋มำที่เป็นหนึ่งในบุตรบุญธรรมของตระกูลดาร์ลิงเอ่ยด้วยใบหน้ารู้ดี “การผันเปลี่ยนของกลางวันกับกลางคืนเกิดจากการหมุนตัวของดาวเคราะห์ อย่างบางประเทศหรือบางเกาะ ถ้าเดินทางไปด้วยด้านที่โดนแสงอาทิตย์จะเป็นกลางวัน และถ้าเดินทางไปด้วยด้านที่ไม่โดนแสงอาทิตย์ก็จะเป็นกลางคืน กรณีที่พวกเรากำลังบินตรงกันข้ามกับทิศทางการหมุนและมุ่งหน้าไปทิศตะวันตกด้วยอัตราความเร็วสูงลิบลิ่ว เป็นไปได้ว่าจะเจอแต่พลบค่ำไปเรื่อยๆ”

“ขั้นตอนนี้ประมาณกี่โมงนะ” ทูเดิลส์ บุตรบุญธรรมอีกคนถาม

“เอ ประมาณหนึ่งทุ่มละมัง” สไลต์ลีตอบขณะแหงนมองท้องฟ้า

“เราจะเจอเวลาประมาณหนึ่งทุ่มไปเรื่อยๆ เลยหรือ”

“คงจะอย่างนั้น”

“แปลว่าเวลาไม่เดิน ถ้าเวลาหนึ่งทุ่มของวันเดียวกันดำเนินต่อไปตลอดกาล พวกเราจะได้เป็นเด็กชั้วนินดร์เหมือนปีเตอร์ แพน ไม่ใช่แค่นั้น เราไม่จำเป็นต้องกินอะไรเลยด้วย”

“มันจะสะดวกแบบนี้ได้ยังไงล่ะ มีเส้นเปลี่ยนวันด้วยนะ ถ้าข้ามเส้นเปลี่ยนวันจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตก วันก็จะเดินหน้าไปอีกหนึ่งวัน”

“หนึ่งวันเป๊ะเลยหรือ”

“ใช่ หนึ่งวันเป๊ะ ไม่คลาดเคลื่อนสักวินาที”

“สุดยอด ตรงเป๊ะขนาดนั้นเลยหรอเนี่ย”

“ใช่ ตรงเป๊ะ ถ้าให้พูดลงลึกก็คือ ในบางกรณีอาจจะเป็ยี่สิบสาม ชั่วโมงกว่า ขึ้นอยู่กับการตั้งไทม์โซน”

“เส้นที่ยอดเยียมแบบนี้เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติหรือ”

“ธรรมชาติ? ตามธรรมชาติหรือเปล่านะ ไม่สิ ไม่ใช่ตามธรรมชาติ มนุษย์เป็นคนสร้าง”

“มนุษย์สร้างของยอดเยียมแบบนี้ขึ้นมาหรือ”

“จะว่ายอดเยี่ยมหรือไงดี...”

“แต่ข้ามเส้นนั้น เวลาที่ผ่านมาหนึ่งวันแล้ว อย่างกับไทม์แมชชีน
เนอะ”

“เอ๊ะ มันต่างกับไทม์แมชชีนนะ...”

“ถ้าผ่านเส้นนั้นในทิศตรงข้ามกันล่ะ จากทิศตะวันตกไปทิศตะวันออก”

“กรณีนั้นจะย้อนเวลาหนึ่งวัน”

“นั่นถ้าข้ามเส้นเปลี่ยนวันจากทิศตะวันตกไปทิศตะวันออกวันละรอบ
มันก็จะเป็นวันเดียวกันตลอดไปเลยสินะ!”

“เปล่า ไม่ใช่อย่างนั้น อย่างที่บอกไปเมื่อกี้...”

“ไว้ถึงวันเกิดผมเมื่อไหร่ ผมจะทำแบบนี้ จะได้เป็นวันเกิดทุกวัน
จนกว่าผมจะตายเลย”

สไลด์ดีดั่งทำจะพูดบางอย่าง แต่ตัวเขาก็ชักสับสนขึ้นมาเหมือนกัน
เลยพูดอะไรไม่ออก ช่วยไม่ได้ เขาตั้งใจจะขอความช่วยเหลือจากเวन्दี้ ทว่า
เธอไม่ได้ฟังที่พวกเขาคุยกันเลย

เธอกำลังเฝ้ามองท้องฟ้าสูงที่มีเมฆดำปกคลุม

“เวन्दี้ มีอะไรหรือ”

“มาโน่นแล้ว” เวन्दี้ชี้ไปไกลบนท้องฟ้า

เห็นเงาดำขนาดเล็กเท่าเม็ดข้าวในจุดที่เธอชี้ไป เมื่อดูให้ดีก็เห็นว่า
เป็นปีเตอร์ แพนที่บินตบัตตู่เป็พร้อมปลุกปล้ำกับบางสิ่งที่มีปีก วิถีบินหมุน
เป็นเกลียวขณะใกล้เข้ามาหาพวกเวन्दี้

“นั่นคืออาหารหรือ...” ไม่เคิลถาม

“ไม่น่าใช่...แต่ปีเตอร์อาจตั้งใจเอามาเป็นอาหารก็ได้”

ปีเตอร์เข้ามาใกล้ภายในชั่วพริบตาแล้วพุ่งผ่านไปด้านข้าง ลม
กระโชกพัดโหมจนได้ยินเสียงหวีดร้องแหลมสูง

เงาดำคือนกทะเลนั่นเอง ร่างสีขาวสะท้อนแสงก็เลยเห็นเป็นสีดำ

ปีเตอร์ต่อสู้สุดลูกดกกับนกที่มีขนาดใหญ่กว่าตัวเอง พยายามจะพามันมาหาพวกเวนด์ให้ได้ นกขัดขิ้นแล้วบินควงสว่างลงผิงทะเล คงตั้งใจจะสลัดปีเตอร์ให้หลุด

“ปีเตอร์ เธออาจจะเข้าใจอยู่แล้ว แต่นกตัวโตที่ยังมีชีวิตแบบนั้น พวกเรากินไม่ได้หรอกนะ” เวนด์บอกปีเตอร์ไว้สักหน่อย

“กินเจ้าตัวที่ยังมีชีวิตอยู่เป็นเรื่องยากก็จริง แต่ถ้าฆ่ามันซะก็ไม่ยากแล้ว แต่ฉันไม่ได้คิดจะกินเจ้านี้หรอก เพราะฆ่าแหล่งกลางอากาศลำบาก”

“งั้นพามันมาทำไมนะ”

“เพราะเจ้านี้ไม่ยอมปล่อยนะสิ”

พอดีให้ดีก็เห็นว่าปีเตอร์ไม่ได้จับตัวนกทะเลอยู่ เพราะเคลือบไหวด้วยความเร็วสูงเลยดูเหมือนว่าเขาจับจะงอຍปากนก แต่ที่จริงเขาจับสิ่งที่จะงอຍปากนกคาบอยู่ต่างหาก

“ไอ้นกเวร เลิกยุ่งกับฉันซะที!” ปีเตอร์หมุนตัวเตะคอนกทะเลเต็มแรง

นกทะเลร้องดังแก๊วกแล้วปล่อยเหยื่อ มันกระอักเลือดจากปาก แต่ไม่ได้อ่อนกำลังลงขนาดนั้น หลังจากร่วงดังสั๊กพัก มันก็พุ่งทะยานกลับขึ้นมาจะแย่งเหยื่อจากปีเตอร์

ปีเตอร์ยิ้มหัวหาญรอกให้นกทะเลประชิดเข้ามา ใจโอบกเหยื่อเนียนเลือดต่อหน้าอีกฝ่ายเพื่อทำหายด้วยซ้ำ

แล้วในชั่ววินาทีที่นกทะเลบุกเข้าประชิด ดาบสั้นของปีเตอร์ก็เปล่งแสงวาบ

นกทะเลร้องโหยหวนเมื่อถูกดาบเจาะเข้าตาข้างหนึ่ง มันบินเจี้ยนหนีไปละเองเลือดลลยเป็นทางเหมือนควันเมฆสีขาว

“อ้อ ทุกคนมากินเจ้านี้กันเถอะ” ปีเตอร์ยื่นปลาตัวยาวเท่าแขนผู้ใหญ่ที่อยู่ใต้อาพและทะเลมาให้

“แหะ” จอห์นคลีนได้

“อะไรเล่า ไม่ชอบกินดิบๆ รึไง” ปีเตอร์เห็นดังนั้นก็อารมณ์มูต “ไม่รู้หรือ

ที่ญี่ปุ่นเขากินปลาดิบๆ กัน ขนาดปลาปักเป้าที่มีพิษยังกินกันอร่อยเลย”

“ไม่ใช่ไม่ชอบกินดิบๆ หรอกนะ ปีเตอร์” เวนดี้หัวนล่อมอย่างอ่อนโยน
 “แต่สภาพตอนนี้คือตาปลาถลอกออกมา แกรมยังมีอะไรพุ่งออกจากปาก
 กับรูทวารอีก ตัวจะขาดออกจากกันอยู่แล้ว แต่ยังดิ้นกระเด่วๆ ทำใจกิน
 ลำบากไปหน่อยนะ”

“อะไรเนี่ย ไม่เอาก็ไม่ต้องเอา!” ปีเตอร์ฟาดปลากับผิวทะเล
 ปลาขาดเป็นสองส่วนแล้วหายไปไหนไม่รู้

“อู๊ย ไม่เห็นต้องทิ้งเลย” เวนดี้พูดอย่างเสียตาย

“งั้นก็บอกตั้งแต่ก่อนจะทิ้งสิ” ปีเตอร์เบะปาก

“ผมชอบเนื้อมากกว่าปลา” นิบส์ผู้เป็นหนึ่งในน้องชายบุญธรรม

พิมพ์

“เอ่อ แต่เราอยู่กลางมหาสมุทรเลยนะ...” สไลด์ลืพูด

“เข้าใจแล้ว! เดี่ยวฉันจะไปหาเนื่องจากแผ่นดินมาให้!” ปีเตอร์พุ่งไป

ตั้งลูกธนู

“ต้องใช้เวลาเท่าไรกว่าจะถึงแผ่นดินก็ไม่รู้” เวนดี้อดกลุ้มไม่ได้

ทิงเกอร์เบลล์เปล่งเสียงดุจกระดิ่ง

“พูดว่าอะไรเหรออ”

“ยังฟังภาษาของทิงก์ไม่รู้เรื่องอีกเหรออ” เคิร์ลลี่ที่เป็นน้องชาย

บุญธรรมพูดล้อเลียน

“ก็ไม่ได้ฟังไม่ออกทั้งหมดเหรออ ทิงก์บอกว่า ‘ความสูงระดับปีเตอร์นี่
 จะอย่างนั้นอย่างนี้’ ”

ทิงเกอร์เบลล์หัวร่ออหายน

“ไม่ใช่ ‘ความสูงของปีเตอร์’ นะ ‘ความเร็วต่างหากละ’ ทิงก์บอกว่า

‘ความเร็วระดับปีเตอร์นี่’ ไปถึงแผ่นดินได้ในชั่วพริบตาอยู่แล้ว” เคิร์ลลี่บอก

“ก็เสียงของทิงก์ ฉันฟังเป็นเสียงกรังกรังได้อย่างเดียวเลยนี่นา”

เวนดี้พูดยังไม่ทันจบดี ทิงเกอร์เบลล์ก็พุ่งชนหน้าเวนดี้อย่างดุร้าย

เวนดี้ยกมือบังใบหน้าเพื่อปกป้องดวงตา แต่ทิงเกอร์เบลล์พุ่งชนในจังหวะนั้นพอดีเลยกลายเป็นโดนฟาดร่วง

ทิงเกอร์เบลล์ร่วงลงไปเฉียดผิวน้ำทะเล ทว่าตั้งหลักบินกลับขึ้นมาได้
“ทิงก์ ขอโทษนะ!” เวนดี้บอกอย่างร้อนรน
แต่ทิงเกอร์เบลล์ดูจะระงับโทสะไม่อยู่ จึงกางเล็บสองมือทะยานเข้าไปใส่เธออีกครั้ง

“เกาะกะน่า ทิงก์!” ปีเตอร์ร่อนลงมาแทบจะในแนวตั้งจากเหนือศีรษะของทิงเกอร์เบลล์

ทิงเกอร์เบลล์หลบเส้นยาแดงผ่าแปดก่อนจะโดนปลายเท้าของปีเตอร์เตะใส่

ปีเตอร์กำนกร่างมาในมือด้วย
“เจอแผ่นดินแล้วเหอ” เวนดี้ถามด้วยความแปลกใจ
“ใช่ บินไปมั่วๆ สักหมื่นกิโลเมตรก็เจอเลย”
“จริงเหอ นี่เธอบินเร็วขนาดไหนเนี่ย”
“ไม่รู้สิ เพราะไม่เคยวัด”
“ถ้าเร็วขนาดนั้น น่าจะบินถึงเนเวอร์แลนด์ในชั่วอึดใจเลยนะสิ”
“ใช่ ถ้าจะหานกแร้งคาบเหยื่อ จะหาจากแผ่นดินไหนก็ได้ แต่เนเวอร์แลนด์มีแค่ที่เดียว หาไม่เจอง่ายๆ เหอหอก”

“หาไม่เจอ? หมายความว่าไงนะ เธอไม่รู้หรือว่าเนเวอร์แลนด์อยู่ไหน”
“อ้อ บางทีก็รู้สิกว่ารู้ละนะ”
“เธอหลงทางเหอ”
“ตั้งแต่หลงทางที่สวนสาธารณะเคนซิงตันก็เป็นอย่างนั้นมาตลอดเลย”

“พวกเราจะได้ถึงเนเวอร์แลนด์ได้โดยสวัสดิภาพไหมนะ จะกลับลอนดอนได้หรือเปล่ายังไม่รู้ด้วยซ้ำ”

“ไม่ต้องห่วง ที่ผ่านมาก็ไม่เคยไปไม่ถึงนี่นา”

“แต่ไม่รู้ว่ามีอันอยู่ที่ไหนใช่ไหมล่ะ แล้วจะไปถึงได้อย่างไร”

“สบายมาก ถ้าหาไปทั่วโลกอย่างที่ทำอยู่ตอนนี้ เดียวก็บังเอิญไปถึงเอง”

“บังเอิญหรือ หรือว่าตอนไปเนเวอร์แลนด์ก่อนหน้านี้ก็ไปถึงโดยบังเอิญเหมือนกัน”

“ใช่” ปีเตอร์ แพนตอบอย่างสบายอารมณ์

เวนดี้หน้ามึน ทว่าไม่อยากทำให้พวกเด็กชายกังวลเลยไม่แสดงออกทางสีหน้า

“ไม่เป็นไรหรอก เวนดี้

เธอบอกให้ตัวเองฟัง

เนเวอร์แลนด์มีแห่งเดียวก็จริง แต่ประเทศที่สื่อสารเป็นภาษาอังกฤษมีอยู่มากมาย ต่อให้ไปไม่ถึงเนเวอร์แลนด์ พวกเธอก็ต้องไปถึงประเทศที่สื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ในอนาคตอันใกล้ จากนั้นก็หาผู้ใหญ่ที่พื้นเพดีและขอให้อีกฝ่ายช่วยพาลับลอบนดอนก็พอ ผู้ใหญ่ที่พื้นเพดีไม่มีทางทอดทิ้งพวกเด็กหลงทางอยู่แล้ว อธิบายไม่ถูกก็จริงว่าทำไมพวกเธอไปอยู่ในที่แบบนั้น แต่ถ้าบอกว่าอธิบายสถานการณ์ของตัวเองไม่ได้เพราะอายุน้อย ผู้ใหญ่ย่อมไม่ทอดทิ้งพวกเธออย่างแน่นอน

“ที่สำคัญกว่านั้น ฉันเอาอาหารมาให้ทุกคนแล้ว” ปีเตอร์เอ่ย

จะว่าไปนกแร้งก็คาบก้อนเนื้อเรียวยาวโชกเลือดมาด้วย

จอห์นคลีนส์ได้แต่ทนไว้ เพื่อป้องกันไม่ให้ปีเตอร์โยนเสปียงที่อุตสาหกรรมมาได้ลงทะเลอีก

“ส่งเจ้านั้นมาซะ” ปีเตอร์ดึงเหยื่อ

ทว่านกแร้งไม่ยอมปล่อย

ปีเตอร์ออกแรงกระชาก

เขากับนกแร้งชักเย่อเหยื่อกันไปมา

เวนดี้คิดว่าเหยื่อจะขาดออกจากกันเสียก่อน แต่ท่าทางจะทนทาน

เกินขาด ถึงได้แค่ปริและมีเลือดพุ่งออกมาเพิ่ม

จริงๆ ถ้าขาดออกจากกันไปเลย เหตุการณ์วุ่นวายจะสงบลงโดยเร็วแท้ๆ

“ยอมแพ้ได้แล้วนา!” ปีเตอร์ตะคองกริ้วกระเด็น

คองกริ้วส่งเสียงแปลกๆ และบิดหันไปทางนั้น

เหยื่อหลุดจากจะงอยปาก

นกแร้งหมุนควงสว่างร่วงลงไป พอกระแทกผืนทะเลก็กระพือปีกอย่างอ่อนแรง แสดงว่ายังไม่ตาย แต่มันไม่ใช่นกทะเล ให้อายน้ำค้างยาก

“ปล่อยไว้แบบนี้ไม่เป็นไรหรอก” เวนดี้พูดด้วยความเป็นห่วง

“ไม่เป็นไรหรอก เดี่ยวก็กลายเป็นอาหารปลาไปเอง” ปีเตอร์เอ่ยอย่างแจ่มใส “ที่สำคัญกว่านั้น ฉันอุตส่าห์หาอาหารมาให้แล้ว รีบกินก่อน มันจะเน่าจนส่งกลิ่นเหม็นตึกกว่า”

เวนดี้รับก้อนเนื้ออย่างหวาดๆ ระวังไม่ให้เลือดเลอะเสื้อผ้า

เมื่อพิจารณาเหยื่อที่รับจากปีเตอร์ให้ดีก็พบว่าเนื้อขี้มากจากการต่อสู้อันดุเดือดระหว่างปีเตอร์กับนกแร้ง มีเกล็ดติดอยู่มากมาย เลือดไหลเป็นทาง สัมผัสไม่ได้ถึงความอบอุ่น แต่ดูจากที่มีเลือดทะลักออกมาขนาดนี้ อาจจะมีชีวิตอยู่ก็ได้

“เฮ้! กินซะสิ เวนดี้” มือของปีเตอร์ที่ชี้นิ้วมาก็เปื้อนเลือดเช่นกัน

“ปีเตอร์ เจ้านี้ น่าจะยังมีชีวิตอยู่...”

“ไม่รู้หรอก บางทีชาวญี่ปุ่นก็กินปลาที่ยังเป็นๆ อยู่นะ”

“ไม่จริงนา!”

“พันธงไม่ได้หรอกว่าไม่จริง เพราะมีวิธีประกอบอาหารที่เรียกว่า อิกะซีคุริ¹ ด้วย...”

สไลด์ดีเริ่มอธิบาย แต่ความน่าสยดสยองของก้อนเนื้อเบื้องหน้า ทำให้คำพูดของสไลด์ดีไม่เข้าสมองของเวนดี้

¹ การทำซาซิมิจากปลาเป็นๆ และจัดวางให้มีรูปร่างเป็นปลาเหมือนเดิม

ไม่เป็นไรหรอก ปกติเนื้อที่กินที่บ้านก็มาจากสัตว์ที่ตายแล้วทั้งนั้น พวกเรามีชีวิตด้วยการกินเนื้อที่ตายแล้ว สิ่งนี้ก็ไม่ต่างจากเนื้อที่ตายแล้วหรอก...แต่ยังมีเกล็ดติดอยู่เลยนะ คงไม่ใช่วัว หมู หรือไก่ อ้อ อาจจะเป็นปลาก็ได้ มีชาติติดอยู่ด้วย แต่ไม่ต้องใส่ใจหรอก นี่ต้องเป็นปลาแน่เลย แล้วเราก็เป็นชาวญี่ปุ่น ฉะนั้นกัดปลาเป็นๆ ได้สบายมาก

เวन्दี้ถ้าปากกว้างจับก้อนเนื้อ จากนั้นกัดจนขาด รสชาติของเหล็ก และเกลือกระจายในปาก

“เจ็บ!” ก้อนเนื้อตะโกน

เลือดปริมาณมากพุ่งจากปากแผลที่เวन्दี้กัดเนื้อขาดเมื่อครู่ เธอเคี้ยวเนื้อหยาบๆ โดยไม่รู้ตัวแล้วกลืนมันลงคอ

“ขออ้อล่ะ! อย่ากินผมเลย!” ก้อนเนื้ออ้อนวอน

“กินไปหน่อยนึงแล้วละ” เวन्दี้พูดด้วยความรู้สึกผิด

“ส่วนที่กินไปแล้วก็ไม่ใช่ไร เหมือนจะแค่นิดเดียว แต่อย่ากินมากกว่านี้เลยนะ”

“เธอเป็นมนุษย์หรือ” เวन्दี้เอ่ยข้อสงสัยอย่างซื่อตรง

“กึ่งก่านะ ซือบิล”

“เหวอ!” ปีเตอร์ แพนหวีดร้อง

“เป็นอะไรไปนะ” บิลถามปีเตอร์

“กึ่งก่าพูดได้!” ปีเตอร์ทำตาโตเหมือนตกใจมาก

“กึ่งก่าไม่ควรพูดได้หรือ”

“ต้องอย่างนั้นอยู่แล้วสิ! ไม่ใช่เรื่องแฟนตาซีสักหน่อย!” ปีเตอร์

ตะคอก

“ในโลกนี้กึ่งก่าพูดได้เป็นเรื่องแปลกหรือ”

“แหงอยู่แล้ว”

“...แสดงว่าที่นี่ไม่ใช่ดินแดนมหัศจรรย์หรืออาณาจักรออสตินนะ”

“ไม่เคยได้ยินชื่อดินแดนพวกนั้นมาก่อนเลย” ปีเตอร์มองบิลด้วย

แวตตาลือบแคลง “เอาเถอะ ถ้าตัดเรื่องพูดได้ออกไป แกก็ดูเป็นกึ่งก่า
ธรรมดา”

“ใช่แล้วละ ผมคือกึ่งก่าธรรมดา”

“เวนต์ อย่างที่มันพูดนั่นแหละ ถ้ากึ่งก่าธรรมดาก็ไม่มีปัญหา รีบกิน
มันซะเลย”

“อ๊ะ ได้ยวนะ...”

“มีอะไรหรือ”

“ให้กินสิ่งมีชีวิตพูดได้มันน่ากลัวยังไงไม่รู้ซี...”

“บัดโธ! อุตส่าห์ล่ามาแล้วแท้ๆ ไม่เอาสินะ งั้นก็ทิ้งมันไปเถอะ”

ปีเตอร์คิดว่าบิลจากเวนต์แล้วปาลงผิวทะเล

เลือดกระจายปะปนกับละอองน้ำ

บิลจมบึ้งๆ

ฝาแฝดคนพี่ในหมู่เด็กผู้ชายดึงตัวลงดำไปในทะเล ไม่ก็สืบวินาที
ต่อจากนั้นก็คิดว่าบิลผู้แน่นิ่งบินขึ้นมาบนฟ้า

“ทำตามอำเภอใจทำไม! ฉันสั่งให้ช่วยกึ่งก่าตัวนั้นแหละ!” ปีเตอร์ แพน

ต๋อยฝาแฝดคนน้อง

เลือดไหลทะลักจากจมูกของฝาแฝดคนน้อง

“ทำอะไรนะ” ฝาแฝดคนน้องถามปีเตอร์ด้วยความงุนงง

“แกช่วยกึ่งก่าตามอำเภอใจนี่หว่า”

“ผมไม่ได้เป็นคนช่วยนะ”

“แกช่วยอยู่เห็นๆ” ปีเตอร์ชี้ฝาแฝดคนพี่ที่ถือบิลบินอยู่ใกล้พื้นผิว
ของทะเล

“นั่นไม่ใช่ผม”

“ก็แกเป็นฝาแฝด”

“อ้อ ไซ”

“หมอนั่นเป็นฝาแฝดไซ้ใหม่ละ” ปีเตอร์ชี้ฝาแฝดคนพี่

“อ้อ ใช่”

“ฉันก็แก่นั่นแหละ!” ปีเตอร์ขีดหมัดหนักๆ ใส่ท้องของฝาแฝดคนน้อง

“ช่วยเลิกต่อยที่ได้ไหม” ฝาแฝดคนน้องพูดอย่างหวาดๆ ยกมือ

กุมท้องตัวเอง

ในที่สุดก็นึกออกว่าการต่อต้านปีเตอร์ไม่ใช่แผนการที่ดี

ควรปิดจบเรื่องนี้อย่างฉลาดจะดีกว่า

“ผมแค่เข้าใจผิดนิดหน่อย”

“ถ้าแกลยอมรับความผิดของตัวเอง ฉันอภัยให้ก็ได้”

ฝาแฝดคนที่คงอุ่นใจที่ได้ยินปีเตอร์พูดเช่นนั้น จึงพาบิลกลับมาทางนี้

“ยังงี้รีบตัดสินใจเถอะว่าจะกินหรือจะทิ้ง”

“ทำแบบนั้นไม่ได้หรอก” เวนดี้กล่าว “ในเมื่อพูดได้ เราก็ต้องปฏิบัติ

กับเขาเหมือนมนุษย์”

“หมายถึงให้ฆ่าเหมือนฆ่ามนุษย์นะเหรอ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น หมายถึงให้เขามาเป็นเพื่อนพ้องของเรา

ต่างหาก”

“จะเอากิ่งกามาเป็นเพื่อนพ้องเนี่ยนะ ฉันจะเอาเป็นเพื่อนพ้องก็เฉพาะเด็กหลงทาง”

“ผมก็เป็นเด็กหลงทางนะ” บิลพูดอย่างอ่อนแรงหลังจากฟื้นคืนชีพ

“ผมกลับดินแดนมหัศจรรย์ไม่ถูก ถือว่าเป็นเด็กหลงทาง”

“นี่ไง เขาบอกอยู่ว่าเป็นเด็กหลงทาง”

ปีเตอร์ลูบคางตรึกตรอง ผ่านไปไม่กี่วินาทีก็ขี้เกียจคิด เขาไม่ใช่คนชอบใคร่ครวญอยู่แล้วด้วย

“นำรำคาญ ทำตามที่คุณต้องการได้เลย” ปีเตอร์คว้าบิลแล้วยื่นมันให้เวนดี้

“ขอโทษนะ บิล ฉันกินเธอไปหน่อยหนึ่งแล้ว”

“ไม่เป็นไรหรอก ไม่ได้กินหมดสักหน่อย ว่าแต่ที่นั่นที่ไหนเหรอ”

“ที่นี่ไม่ใช่ที่ไหนทั้งนั้น ถ้าจะให้พูด คงเป็นเหนือมหาสมุทรละมัง”

“มหาสมุทรไหนล่ะ”

“เอ ฉันก็ไม่รู้”

“ทุกคนบินอยู่สินะ”

“ใช่ บินอยู่”

“กำลังบินไปไหนล่ะ”

“เนเวอร์แลนด์”

“เนเวอร์แลนด์คือที่ไหนนะ คล้ายดินแดนมหัศจรรย์หรือเปล่า”

“ตอบไม่ได้ ฉันไม่รู้ว่าดินแดนมหัศจรรย์เป็นแบบไหนนี่นา”

“ดินแดนมหัศจรรย์มีอลิซ”

“มีใครอีกบ้างล่ะ”

“ก็อย่างเช่นคนขายหมวกเพี้ยนๆ กระจต่ายมีนาคม พระราชาินี”

“ที่เนเวอร์แลนด์มีพวกเด็กหลงทาง ภูต โจรสลัด เงือก ชาวเผ่าผิวแดง
แล้วก็มีพวกสัตว์ป่าด้วย”

“พวกสัตว์ป่าไม่พูดหรอก”

“จ๊ะ สัตว์ไม่พูดนะ”

“นั่นก็ต่างกับดินแดนมหัศจรรย์นะสิ สัตว์กับดอกไม้พูดกันทั้งนั้นใน
ดินแดนมหัศจรรย์กับอาณาจักรอออกซ์ เนเวอร์แลนด์อาจจะคล้ายกับจักรวาล
ฮอปฟ์มันน์ก็ได้”

“สัตว์ที่นั่นไม่พูดหรอก”

“บางทีก็มีสัตว์ที่พูดอยู่เหมือนกัน แต่ส่วนใหญ่ไม่พูด แล้วก็มีตุ๊กตา
ที่พูดด้วยนะ”

“ฉันอาจจะไม่คล้ายเนเวอร์แลนด์สักเท่าไรก็ได้” เวนดี้พูดด้วย
ความสงสาร

“เนเวอร์แลนด์ไม่ใช่ที่น่าสนุกหรอก”

“สนุกใหม่นะ อาจจะสนุกสำหรับเด็กผู้ชายอย่างปีเตอร์ก็ได้”

“เด็กผู้ชายอย่างปีเตอร์” หมายถึงเด็กผู้ชายแบบไหนหรือ”

“เด็กผู้ชายกระหายเลือดนะสิ”

“ดีจัง ตอนนั้นตัวผมเปื้อนเลือดอยู่พอดี ปีเตอร์ต้องถูกใจผมแน่เลย”

บิลพูดอย่างดีใจ “แล้วเราจะไปถึงเนเวอร์แลนด์เมื่อไหร่ล่ะ”

“เรื่องนั้น...”

“เฮ้ ทุกคน!” ปีเตอร์ตะโกน “ในที่สุดก็หาเจอแล้ว! เนเวอร์แลนด์ อยู่ตรงนั้นไง!”

“เมื่อไหร่ปีเตอร์พูดว่า ‘หาเจอแล้ว!’ ไซ่ใหม่” ทูเติลส์สงสัย “อย่างกับหลงทางเลย”

“ฮู!” สไลด์ลีปรวม “ปีเตอร์เป็นคนสมบูรณ์แบบ ไม่หลงทางอยู่แล้ว ถ้าอยากอายุยืน ต้องระวังคำพูดคำจาไว้บ้างนะ”

แผ่นดินใหญ่โตมโหฬารปรากฏให้เห็นทั้งผืนจากในหมอกข้างหน้า

บิลหัวน้ใจอย่างรุนแรงกับทัศนียภาพที่ดูแล้วหนาวจับจิต

กระสุนปืนใหญ่เปี่ยมเจตนาสังหารถูกยิงจากเว็ງน้ำของเกาะ เสียงตะโกนแห่งความโกรธแค้นของชนเผ่า เสียงคำรามของสัตว์ป่า และเสียงร้องเพลงของหญิงต้องสาปดังกึกก้อง แสงสีซีดน่าขนลุกกะพริบอยู่ทั่วเกาะ

“ยินดีต้อนรับสู่เนเวอร์แลนด์ (ดินแดนที่ไม่มีอยู่จริง)” ปีเตอร์ แพนเผยรอยยิ้มไร้เดียงสาและชั่วร้าย

2

เออ นี่มันยังงัยกันแน่เนี่ย

อิมิรี เคนถามตัวเอง

แต่ที่เขาอยากรู้ในเวลานี้ไม่ใช่สถานการณ์ของบิลในเนเวอร์แลนด์

ความสัมพันธ์ระหว่างอิมิรีกับบิลช่างแปลกประหลาด ทั้งคู่มีความ

ทรงจำร่วมกันทั้งที่มีบุคลิกภาพและร่างกายแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง กล่าวคือ สิ่งใดที่อิโมริประสบพบเจอ บิลก็จะเก็บพวกมันไว้ในความทรงจำ ในทางกลับกันสิ่งใดที่บิลประสบพบเจอ อิโมริก็จะจำได้เช่นกัน ในทางรูปธรรมคือต่างฝ่ายต่างรับรู้ประสบการณ์ของอีกฝ่ายในฐานะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในความฝันนั่นเอง

ปรากฏการณ์นี้เกิดขึ้นต่อเนื่องมาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว แต่อิโมริเพิ่งรับรู้ถึงมันได้อย่างชัดเจนเมื่อไม่นานมานี้ สาเหตุที่ไม่เคยตระหนักมาก่อนนั้นเข้าใจง่ายยิ่งยวด เพราะเขาไม่ค่อยสนใจความฝันของตัวเองและมักจะลืมมันที่นั่นเอง ทว่าเมื่ออยู่ครั้งหนึ่งที่เขาพลันตระหนักว่า ตัวเองอาจจะกำลังฝันถึงสถานการณ์เดิมอยู่เสมอเลยก็ได้ ตั้งแต่นั้นมาจึงเริ่มจดบันทึกความฝัน จากนั้นก็เข้าใจความเป็นจริงอันน่าหวาดหวั่น นั่นคือเวลาอยู่ในฝันเขาจะมองเห็นโลกจากมุมมองของกิ่งก่าชื่อบิลเสมอ

บิลอาศัยอยู่ในโลกที่เรียกว่าดินแดนมหัศจรรย์ ดูเหมือนว่าผู้คนจำนวนหนึ่งในโลกนั้นมีอวตารอยู่ในโลกทางนี้ อิโมริเป็นหนึ่งในนั้น หญิงชื่อครีซุงาวะ อาริที่เรียนคณะเดียวกันก็เช่นกัน ตอนนั้นเธอกำลังถูกดึงเข้าไปพัวพันกับปัญหาร้ายแรงในดินแดนมหัศจรรย์

บิลก็กำลังถูกดึงเข้าไปพัวพันกับปัญหาใหญ่ในปัจจุบัน เขาเจอปัญหาตลอด ตอนนั้นก็กำลังเจอปัญหาอีก เพราะหลุดออกจากดินแดนมหัศจรรย์ แล้วหลงเข้ามาในอีกโลกจนได้พบกับเหล่าเด็กผู้ชายหายาบกระด้างและเด็กผู้หญิงที่ดูเยือกเย็นกว่าพวกเขาเล็กน้อยเข้าไปเสียแล้ว

แต่เรื่องที่อิโมรินึกแปลกใจในยามนี้ไม่ใช่เรื่องของบิลที่อยู่ในความฝันเมื่อครู่

เขาแปลกใจกับเรื่องของตัวเองต่างหาก

ตอนนี้ตัวเองตกอยู่ในสถานการณ์แบบใดกันแน่

ยืนอยู่หรือนอนอยู่ ไม่รู้แน่ชัด

ใจเย็นสิ ต้องทำความเข้าใจสถานการณ์ก่อน มองเห็นอะไรบ้าง

นั่นสินะ เห็นบางอย่างที่มีสีน้ำตาล ใอน้ำลอยขึ้นมา แก้มร้อน
 หมายความว่าสิ่งนั้นมีอุณหภูมิสูง ตมจากกลิ่นท่าจะเป็นของกินประเภทเนื้อ
 สดtekหรืออะไรสักอย่าง

ริมฝีปากกำลังสัมผัสกับของเหลวอุ่น พอลองเลียก็รับรู้รสชาติเหมือน
 ซอส สดtekจริงๆ ไซ้ใหม่นะ แต่ก็แปลก

อิโมริคิดชั่วครู่จนเข้าใจต้นเหตุของความรู้สึกผิดปกติ

ระหว่างโงะละ โกล่เกินไปจนสายตาจับไฟก็ไม่ได้ เพราะอะไรตัวเอง
 ถึงอยู่ใกล้อาหารขนาดนี้

ผละห่างออกมาเล็กน้อยให้เห็นภาพทั้งหมดน่าจะดี

แต่ขยับตัวไม่ค่อยได้

ลัมป่วยหรือกำลังเผชิญกับปัญหาบางอย่างหรือเปล่า

อิโมริกังวลนิดหน่อย ทว่าก็รวบรวมข้อมูลอย่างสุดความสามารถ
 จากประสาทสัมผัสทั้งห้าของตน

พอทำแบบนั้นก็เกิดความรู้สึกอีกอย่างที่เมื่อก็ไม่ทันตระหนักเพราะ
 ถูกความร้อนดึงความสนใจ แก้มขวา เจ็บ เจ็บสองจุด เจ็บเหมือนโดนแทง
 กับเจ็บเหมือนโดนฟัน

นี่มันยังงัยกันแน่

อิโมริรู้สึกเหมือนมีความเกี่ยวพันบางอย่างระหว่างอาหารทำจากเนื้อ
 ที่อยู่ตรงหน้าและความเจ็บปวด แต่ ณ จุดนั้นยังนึกไม่ออกว่าคืออะไร
 อย่างเป็นรูปธรรม

มีใบหน้าของชายหญิงหลายคน เหล่าหนุ่มสาวรุ่นราวคราวเดียวกับ
 กับอิโมริ ยังแยกไม่ออกว่าไซ้ใบหน้าที่รู้จักหรือเปล่า

น่าพิศวงเหลือเกิน ทำไมแยกไม่ออกล่ะว่าไซ้คนรู้จักหรือเปล่า ถ้า
 รู้จักน่าจะรับรู้ในทันทีว่ารู้จัก ถ้าไม่รู้รู้จักก็คือไม่รู้จัก

แต่ในเมื่อแยกไม่ออกว่าอย่างไรก็แสดงว่า ตนกับอีกฝ่ายไม่ได้
 มีความสัมพันธ์ระดับที่รับรู้ได้ทันทีว่าใคร ถึงกระนั้นก็เป็นใบหน้าที่ฝังอยู่

ที่ไหนสักแห่งในความทรงจำ

“ใครนะ” ได้ยินเสียงผู้หญิงดังมาจากข้างบนหรือก็คือทางขวา

อืม น่าสนใจ

อิโมริคิด

ปกติจากขวาไปซ้ายหรือซ้ายไปขวาเรียกว่าแนวราบ จากบนลงล่างหรือล่างขึ้นบนเรียกว่าแนวตั้ง ทั้งที่เป็นอย่างนั้น ทำไมตนรับรู้่ว่าทางขวาคือข้างบนก็ไม่รู้

การรับรู้ซ้ายขวาอาศัยร่างกายของตัวเองเป็นมาตรฐาน ในขณะที่การรับรู้บนล่างมีเกณฑ์วัดเป็นแรงโน้มถ่วงทางกายภาพ เวลาเอนตัวลงนอน ต่อให้หนังสือวางอยู่ในทิศทางของศีรษะ เราก็มักไม่ค่อยพูดว่า “หนังสืออยู่ข้างบน”

อีกด้านหนึ่ง มนุษย์รับรู้ทิศทางของแรงโน้มถ่วงด้วยหินปูนในหู ฉะนั้นต่อให้หลับตาก็รู้ว่าทางไหนข้างบนทางไหนข้างล่าง

หมายความว่าขณะนี้ฝั่งขวาของร่างกายกำลังตอบสนองต่อข้างบน ซึ่งแปลว่าตัวเองหันซ้ายขวาของร่างกายขึ้นข้างบน

อย่างนี้เอง เรากำลังนอนหันทางขวาของร่างกายขึ้นข้างบน

แต่ก็น่าประหลาด รู้สึกเหมือนร่างกายท่อนล่างอยู่ในแนวตั้ง แน่นนอนว่าเป็นเพียงความรู้สึก ยังไม่ได้ยืนยันให้แน่ใจ แค่การรับรู้ของร่างกายบอกอย่างนั้น เอ้อ ถ้าไม่เชื่อการรับรู้ทางร่างกาย อาจไม่จำเป็นต้องเชื่อเรื่องที่ฝั่งขวาของร่างกายหันขึ้นข้างบนด้วยก็ได้

“หมอนี่...หรือว่าจะป็นอิโมริ” เสียงชายคนหนึ่งพูด

ท่าทางจะเป็นคนรู้จักกัน แต่อีกฝ่ายดูจะไม่มีหลักฐานแน่ชัดว่าเป็นอิโมริ คงไม่ได้เจอกันบ่อยในระยะนี้ ซึ่งพ้องตรงกับความรู้สึกที่อิโมริมีต่อพวกเขา แสดงว่าเป็นคนรู้จักที่ไม่ได้เจอกันนานมากแล้ว

งานเลี้ยงรุ่ม

คำนั้นผุดขึ้นในสมองของอิโมริ

จริงสิ งานเลี้ยงรุ่น

ในที่สุดความทรงจำของอิโมริก็แจ่มชัด

เขากลับมาแถวบ้านเกิดเพื่อเข้าร่วมงานเลี้ยงรุ่นกับเพื่อนสมัยประถม แต่ถึงจะพูดอย่างนั้นก็ไม่ใช่บ้านเกิดหรอก มาเมื่อน้ำพุร้อนซึ่งอยู่ห่างจากบ้านเกิดไม่กี่ชั่วโมงต่างหาก หลังโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ทุกคนกระจัดกระจายไปอาศัยอยู่ตามที่ต่างๆ เลยคุยกันว่าจัดงานเลี้ยงรุ่นแบบค้ำคั้นด้วยน่าจะดี

เมื่อนึกออกถึงตรงนั้น ข้อมูลที่เหลือก็ผุดขึ้นในสมองอีกมากมาย

อิโมริตอบตกลงว่าจะไปร่วมงานเลี้ยงรุ่น แต่ลืมข้อเท็จจริงนั้นเสียสนิท ในความเป็นจริงเขาอยู่อยู่กับการทดลองเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับงานสัมมนาวิชาการ ส่วนในฝันบิลก็ออกผจญภัยอย่างเซ่อซ่าในโลกต่างๆ ดังนั้นกว่าจะรู้สึกตัวว่าต้องไปงานเลี้ยงรุ่นก็เป็นยามเช้าหลังได้ข้อมูลจากการทดลองที่ทำให้รุ่งเป็นเวลาสามวันเต็ม

อิโมริกระโดดขึ้นรถไฟทั้งที่เดินโซเซ มุ่งหน้าสู่เมื่อน้ำพุร้อน

ลืมตาตื่นที่สถานีเป้าหมายได้อย่างปาฏิหาริย์ตอนเที่ยงกว่า ตอนเดินชนเซอออกจากช่องตรวจตั๋วอัตโนมัติ เขาเพิ่งนึกออกว่าไม่ได้กินอะไรเลยมาเกือบสองวัน

อากาศแจ่มใส แต่รอบบริเวณคือทัศนียภาพของหิมะ หน้าสถานีรถไฟมีสิ่งปลูกสร้างที่ดูเป็นร้านอาหารแค่หลังเดียว

อิโมริถูกดึงดูดเข้าหาร้านนั้น

อากาศข้างนอกหนาวแทบแข็ง แต่พอเข้ามาอยู่ในร้าน เขาสัมผัสได้ถึงอุณหภูมิและความชื้นระดับเดียวกับชายฝั่งทะเลกลางฤดูร้อน

ความเหน็ดเหนื่อยจากการได้รุ่ง ความหิว และความดันโลหิตที่ลดลง เพราะอุณหภูมิเพิ่มขึ้นฉับพลันทำให้เขามีภาวะโลหิตจาง

แล้วพอรู้สึกตัวอีกที่เขาก็กินเอนตอนนอนอยู่ตรงนี้ มีอาหารทำจากเนื้ออยู่ตรงหน้า เจ็บแสบ และคนรู้จักที่ไม่ได้เจอกันในระยะนี้ชะงักมาจ้อง

เขาเต็มไปหมด

การสันนิษฐานสิ้นสุดลงในชั่วพริบตา

อิมริผู้มีภาวะโลหิตจางนั่งพับอยู่กับโต๊ะนี้เอง คนที่บังเอิญนั่งอยู่ตรงนั้นคือบรรดาเพื่อนร่วมรุ่นที่มาร่วมงานเลี้ยงรุ่น และอิมริก็พับหน้าอยู่บนจานใส่อาหารจากเนื้อที่กินค้างอยู่ เข้าใจแล้วว่าทำไมฝั่งขวาของร่างกายหันขึ้นข้างบน

สันนิษฐานได้อย่างง่ายดาย

อิมริพึ่งพอใจกับความสามารถในการสันนิษฐานของตัวเอง ขณะเดียวกันก็ไม่ค่อยสบายใจ

แต่นั้นอธิบายได้หมดทุกอย่างจริงหรือ ความเจ็บปวดที่แกำเกิดจากอะไรกันแน่

เขาลองยกมือแตะแกำของตัวเอง

สัมผัสของของเหลวลื่นๆ ใช้มือสัมผัสอย่างเดี่ยวแยกไม่ออกกว่าเป็นซอสหรือเลือดกันแน่ อีกทั้งปลายนิ้วยังแตะถูกของแข็งนอกจากของเหลวด้วย อันหนึ่งมีรูปร่างเหมือนสี่เหลี่ยม อีกอันน่าจะมีรูปร่างเหมือนของมีคม ทั้งสองสิ่งทิ่มเข้าผิวแกำของอิมริ

“ว้าก!” อิมริตะโกน ชั่วพริบตาที่สัมผัสถูกสิ่งเหล่านั้น ความเจ็บปวดบริเวณแกำก็เพิ่มขึ้น

“ว้าย!” ได้ยินเสียงกรีดร้องดังมาจากเหนือศีรษะ ท่าทางจะเป็นบุคคลเดียวกับที่ถามว่า “ใครนะ?”

“โทโมโกะ ดึงออกมาสิ!” หญิงอีกคนกล่าว

คนที่จู่โจมแกำของอิมริคือหญิงชื่อโทโมโกะนี่เอง

โทโมโกะ? ใครแล้วนะ

อิมรินึกถึงใบหน้าของเพื่อนร่วมรุ่นที่โรงเรียนประถม แต่นึกคนชื่อโทโมโกะไม่ออกสักนิด ชื่อโทโมโกะไม่ได้หายากขนาดนั้นเลยเชื่อมโยงชื่อกับตัวบุคคลไม่ได้กระมัง การสาวเส้นด้ายความทรงจำเป็นไปได้ยากตั้งแต่

แรกแล้วในสภาพที่โดนบางอย่างที่มึนแถม

“เอ๊ะ นั่นสินะ ต้องดึงล้อมกับมิดออก”

อ้อ ของพวกนี้คือมิดกับล้อมหรือ เราล้มลงในชั่วโมงวันที่กำลังจะ
หันเนื้อนั่นเอง

อิโมริพอใจแล้ว

“เดี๋ยวก่อน!” ผู้ชายพูด “ถ้าดึงออกปุบปับ เลือดอาจจะออกเยอะก็ได้”

“ไม่น่าโอเวอร์ขนาดนั้นหรอกมั้ง”

“ไม่นะ ถ้าทีมทะเลลุดเลือด อาจกลายเป็นเรื่องใหญ่ก็ได้ อิโมริ...

นายคืออิโมริสินะ”

“อ้อ ใช่ นายเป็นใครหรือ”

“สิราอิโง่ สิราอิ ไทริโอะ จำได้หรือเปล่า”

เสียงนี้คุ้นๆ

“อ้อ พอดีจำได้” อิโมริตอบ

“นี่นายเล่นแผลงๆ หรือ”

“เอ่อ อย่างที่บอกเมื่อกี้ว่าหวักระแทกใส่จานตอนกำลังจะหันเนื้อ
ฉะนั้นไม่ได้เล่นแผลงๆ แต่เป็นอุบัติเหตุของแท้”

“สถานการณ์แบบนี้ถึงจะทำให้เกิดอุบัติเหตุแบบนี้เสีย เหลือจะเชื่อ”

“แต่นายคิดว่าจะมีคนงใจให้มีดกับล้อมที่มหน้าตัวเองเพื่อเล่น
แผลงๆ หรือ”

“อันนั้นก็เหลือจะเชื่ออีกเหมือนกัน”

“น่าจะเพราะโลหิตจาง”

“โลหิตจางในจังหวะนี้พอดีเลยหรือ”

“ไม่น่าเชื่อใช่ไหมล่ะ แต่เป็นอย่างนั้นจริงๆ บางทีฉันก็เจอเรื่อง
บังเอิญที่มันเหลือเชื่อ”

“อ้อ เคยเห็นคนแบบนี้บ่อยเหมือนกัน”

“ตกลงว่าฉันควรทำยังไงดีหรือ” หญิงผู้กำมิดกับล้อมถาม

“ผู้หญิงคนนี่คือคุณทาร์อิ ทาร์อิ โทโมโกะ จำได้ไหม” สึราอิถาม

“อ้อ พอพูดนามสกุลกับชื่อมาเป็นเซตก็ निकอกง่ายเลย” อิโมริตอบ

“นอนบนเลือดก็คุยกันลำบาก ลูกขึ้นมาก่อนดีไหม”

“อ้อ จริงสินะ”

“เดี๋ยวก่อนนะ คุณทาร์อิ ค่อยๆ ปล่อยมือออกจากมิดกับส้อมก่อน”

มิดกับส้อมตะแคงอยู่บนแก้มของอิโมริ สัมผัสได้ว่าปลายของพวกมัน
ทิ่มเข้ามาถึงชั้นใต้ผิวหนัง

อิโมริยันมือกับโต๊ะยกตัวขึ้น

มิดกับส้อมห้อยต่อแต่งจากแก้มขวา

จำการตกแต่งในร้านได้ ร้านเดียวกับที่เข้ามาเมื่อก็จริงๆ ทางเข้า
ดูเหมือนร้านอาหาร แต่ข้างในไม่ได้ตกแต่งสวยงามเท่าไร หน้าตาเหมือน
ร้านอาหารเก่าๆ

“มีอะไรหอรอครับ” พนักงานชายเดินออกมาจากข้างใน พอเห็น
สภาพของอิโมริก็ตาเหลือก “นี่มันอะไรเนี่ย!”

“ไม่ต้องห่วง” อิโมริบอก “เจ็บมาก แต่ยังหายใจได้ปกติ แล้วยังพูด
ได้ด้วย แปลว่าหลอดเลือดแดงใหญ่คงไม่แตกและเส้นประสาทคงไม่ขาด
น่าจะแค่ทะลุผิวหนัง ถ้าดึงออกเบาๆ น่าจะไม่มีปัญหา...”

“เกิดอะไรขึ้นกับนายนะ!” มีคนพูดเสียงหลงจนน่าขบขันจากทาง
เข้าร้าน ชายหนุ่มเดินเข้ามาในร้าน เขาย่อมผมทอง มีต่างหูรูปร่างที่หูและ
จุกในใส่เสื้อผ้าหลุดลุ่ยไม่เรียบร้อย ไม่รู้ว่าจริงจังหรือแค่ขี้เกียจแต่งตัวเนี่ย

“หมอนั่นคือฮิดะ ฮันทาโร่”

“ฉันจำหมอนั่นได้” อิโมริตอบ

“ฮิดะคุณนี่นา!” พวกผู้หญิงพูดอย่างตั้งใจเป็นเสียงเดียวกัน “ตอนนี้อยู่
ทำงานอะไรอยู่หรือ”

“ฉันเหรอ ตอนนี้เป็นครีเอเตอร์ด้านไฮเปอร์มีเดีย” ฮิดะตอบ

“มันคืออะไรนะ”

“ไม่ค่อยเข้าใจ แต่ฟังดูเทดีว่ะ!”

“ฉันชักหงุดหงิดขึ้นมาแล้วสิ” สีราอิเอ่ย

อิโมริอยากเห็นด้วย แต่แน่นอนว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลาแมวทำแบบนั้น เขากำลังคิดหาทางดึงมิดกับส้อมออกโดยได้รับความเสียหายน้อยที่สุดเท่าที่ทำได้

“ว่าแต่” ฮิตะกล่าว “อันนั้นตั้งใจให้เป็นแพชั่นเธอ เย!”

แน่นอน อิโมริไม่ “เย” ตอบ สถานการณ์ในตอนนี้มีคามพิเศษกว่าปกติก็จริง แต่เดิมที่เขาไม่ใช่คนที่จะพูดอะไรทำนองนั้นอยู่แล้ว

“เปล่า อาจจะเหลือเชื่อหน่อย แต่มันเกิดจากความบังเอิญ”

“โอ้ งั้นหรือกหรือ...นายคือใครแล้วนะ”

“อิโมริ”

“ใครนะ”

“อิโมริ คน จำไม่ได้หรือ”

“อ้อ จำไม่ได้”

“ช่วยไม่ได้หรือ เพราะฉันไม่ใช่คนโดดเด่น”

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรือ” สีราอิบอก “ฉันจำได้”

“นายคือใครแล้วนะ” ฮิตะถามสีราอิ

“...สีราอิ”

“หืม ชื่อนั้นเองหรือ” ฮิตะมองไปทางสาว ๆ “ว่าไง! โทโมโกะ อิจิริ แล้วก็ยูริโกะ!”

“ฮิตะคงจำพวกฉันได้ด้วยหรือ”

“แน่นอนแล้ว ฉันจะลืมเพื่อนร่วมรุ่นได้ยังไง”

“แต่นายลืมพวกฉันนะ” สีราอิพูด

“พวกนายเป็นเพื่อนร่วมรุ่นของฉันด้วยหรือ”

“ก็ใช่ล่ะสิ”

“อืม” ฮิตะไม่สนใจเรื่องนั้นเป็นพิเศษ เขามองอิโมริอีกรอบ “นาย

“ชื่ออะไรแล้วนะ”

“อิโมริ”

“ไอนั้นคือต่างหูแบบใหม่หรือ ใหญ่จังแฮะ”

“เปล่า นี่ไม่ใช่ต่างหู กำลังหาทางดึงออกอยู่...”

“ฉันดึงให้เอง” ฮิตะคิดว่ามีดกับส้อมทันควัน ไม่ได้ดึงออกจากกรู
ที่พวกมันปักอยู่ด้วยความระมัดระวัง แต่กระซากออกมาจนพวกมันบาดเจ็บ
ผิวหนัง

เลือดกระชูดในร้าน

อิโมริแทบเป็นลม

ฮิตะเผยรอยยิ้มไร้เดียงสาและชั่วร้าย

3

ทั้งกลุ่มลงไปยืนที่ชายฝั่งทะเล ปีเตอร์ตั้งใจพุ่งลงหาดทรายด้วย
ความเร็วสูง ทราบปริมาณมากจึงพุ่งตกลง

พวกเด็กผู้ชายคนอื่นๆ กับเวนต์พยายามลดระดับความเร็ว ทว่าก็
พุ่งลงหาดทรายอยู่ดี

“แหะ! ผมกินทรายไปเลยเนี่ย!” บิลหวีดร้อง

“กึ่งก่ากินทรายด้วยหรือ” ปีเตอร์ประทับใจ

“ไม่กิน!” บิลแย้ง

“แต่เมื่อที่นายบอกเองว่ากินทรายเข้าไป นั่นก็แปลว่ากึ่งก่ากินทราย
นะสิ”

“ผมพูดแบบนั้นหรือ” บิลเอียงคอกงุน

“หมายความว่าไง”

“ผมพูดว่าผมกินทรายหรือ”

“เอ ไม่วู้ลี” ปีเตอร์เอียงคองด้วยอีกคน “เรื่องนั้นมันทำไมหรอ”

“...ก็ไม่ทำไมหรอ”

“ฉันเลิกพูดมากให้ฉันรำคาญได้แล้ว!” ปีเตอร์ แพนเตะบิลกระเด็น

บิลกระแทกลำต้นของต้นไม้แถวนั้นโดยแรง

“เจ็บบๆ แผลเปิดเลยเนี่ย” บิลเอ่ยอย่างโศกเศร้า

“แต่ไม่ถูกกินก็ดีเท่าไรแล้ว” ปีเตอร์เอ่ยอย่างดูแคลน

“ปีเตอร์” เวนดี้เรียกเขาอย่างหวาดๆ “จะรับบิลมาเป็นเพื่อนพ้องด้วยใช่ไหม เขาเป็นเด็กหลงทางตัวจริงเสียงจริงเลยด้วยนะ”

“ลูกสมุนของฉันไม่มีสัตว์แม้แต่ตัวเดียวเลยนะ ทุกคนเป็นเด็กมนุษย์ฉันไม่ต้องพวกต่างเผ่าพันธุ์มาเป็นเพื่อนพ้องหรอ”

“ฉันไม่ใช่เพื่อนพ้องหรอ นอกจากฉัน ทุกคนเป็นเด็กผู้ชายหมดเลยนะ”

“เอ่อ...เวนดี้...สัญญาแล้วว่าจะมาเป็นแม่ของพวกเรา ฉะนั้นเธอเป็นผู้หญิงก็ไม่ใช่ไร”

“แต่ฉันก็เป็นเด็กผู้หญิงหมายเลขหนึ่งในหมู่เพื่อนพ้องของปีเตอร์ใช่ไหมล่ะ”

“ใช่”

“งั้นบิลก็เหมือนกันนี่นา”

“หมอนี่ไม่ใช่ผู้หญิง”

“ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น”

“งั้นมันจะมาเป็นแม่ให้พวกเราหรอ”

“เอ๊ะ! ผมเนี่ยนะ!” บิลเบิกตากว้าง “แต่น่าจะพอทำได้อยู่นะ ผมจะพยายาม” เขาพูดอย่างยอมจำนน

“เอ๊ะ คุณแม่หรอ” พวกเด็กผู้ชายตัวเล็กคลานกันออกมาจากช่องบนลำต้นของต้นไม้หลายต้นพร้อมเสียงร้องถามเช่นนั้น

“เด็กพวกนี้คือเพื่อนพ้องคนใหม่หลังจากพวกฉันออกจากเกาะนี้”

हरुอ” เวนดีถาม

“ไซ่แล้วละ” ปีเตอร์พูดอย่างภูมิอกภูมิใจ

“ทุกคนเป็นเด็กหลงทางहरुอ”

“แน่นอน”

“ชื่ออะไรจะ” เวนดีถามเด็กชายที่ตัวเล็กที่สุด

“ผมชื่อเจม...”

“หมอนี้คือหมายเลขห้า!” ปีเตอร์ตวาด

เด็กคนนั้นร้องให้หลังถูกเรียกว่าหมายเลขห้าอย่างข่มขู่คุกคาม
เหลือเกิน

“ปีเตอร์ นี่มันเรื่องอะไรกันนะ” เวนดีตกใจ

“เรื่องง่าย ๆ การจำชื่อมันยุ่งยากมากนะสิ คิดมาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว
ถึงพยายามจำชื่อไป แปบเดียวก็ลืมอยู่ดี ฉันเลยตัดสินใจเลิกเรียกชื่อ หมอนี้
คือหมายเลขห้า เท่านั้นที่พอแล้วนี่นา”

“แต่เรียกด้วยหมายเลขมันไม่ได้อารมณ์เลยนะ แน่نونว่าจะกำกับ
หมายเลขก็ไม่เป็นไรहरुอ แต่เรียกหมายเลขเฉพาะตอนเช็กชื่อ แล้วเวลา
ปกติเรียกชื่อส่วนตัวก็ได้นี่นา”

“ไม่ละ ไม่เอาहरुอ การเรียกชื่อตามปกติมันแหละที่ยุ่งยาก กลับ
กันซะอีก ถ้าให้เรียกชื่อแทนหมายเลขเฉพาะตอนเช็กชื่อนะก็ได้อยู่हरुอ
เพราะเจ้าพวกนี้เป็นคนพูดชื่อด้วยตัวเอง ฉันไม่ได้เป็นคนพูด”

“แต่ถ้าทำแบบนั้นก็ไม่วุ่นนะสิว่ามีกี่คน”

“เรื่องนั้นไม่มีปัญหา จะมีกี่คนก็มีไป”

“ฉันจะเช็กชื่อเพื่ออะไรละ”

“ไม่รู้สิ ทำไมต้องเช็กชื่อด้วยนะ ว่าแต่ที่ผ่านมาเคยเช็กชื่อด้วยहरुอ”

“เรื่องแบบนั้นฉันไม่รู้हरुอ”

“ฉันลองถามคนอื่นดีกว่า เฮ้ สไลต์สิ” ปีเตอร์เรียกหัวนๆ “แกรู้จัก
การเช็กชื่ออะไรเปล่า”

“อ้อ แน่แน่นอนว่ารู้จัก” สไลด์ลีตตอบอย่างภูมิใจ “เรียกชื่อทีละคนเพื่อ ยืนยันให้แน่ใจว่าอยู่ครบไหม...”

“ฉันไม่รู้จัก” ปีเตอร์จ้องสไลด์ลีตเขม็ง

“เอ๊ะ”

“จะบอกว่าไม่รู้เรื่องที่คุณไม่รู้หรอก”

“เปล่านะ ผมอยู่ลอนดอนเลยได้เรียนหลายอย่างที่โรงเรียน...”

“อ้อ คนอยู่ลอนดอนรอบรู้และเก่งกาจกว่าฉันสินะ”

“เปล่านะ ผมว่าไม่ใช่อย่างนั้นหรอก” สไลด์ลีตเริ่มเหวี่ยงแห

“เออเนี่ย แปลว่าเก่งกว่าฉันและไม่ใช่ลูกสมุนของฉันแล้วหรือ งั้นแก ก็เป็นบุคคลไม่จำเป็นสำหรับเนเวอร์แลนด์นะสิ” ปีเตอร์ชักดาบสั้นจากฝัก ตรงเอว “แกเป็นผู้ใหญ่แล้วสินะ”

สไลด์ลีตเริ่มตัวสั่นกึกๆ “ไม่ใช่เนะ ปีเตอร์ ผมจะเป็นผู้ใหญ่ได้ยังไงละ”

“แต่ไม่รู้เรื่องที่คุณไม่รู้เลยอะแบบนี้หว่า”

“ไม่หรอก ปีเตอร์รอบรู้ที่สุดบนเกาะนี้แล้ว”

“แต่แกรู้จักการเช็กชื่อที่คุณไม่รู้จัก”

“เปล่านะ ผมจะรู้จักมันได้ยังไง”

“เมื่อไหร่แกบอกว่าไม่รู้”

“รู้? ผมพูดแบบนี้หรือ”

“พูดนะ” บิลตอบ “ผมได้ยินสไลด์ลีตพูดอย่างนั้นจริงๆ”

“ฮู!” สไลด์ลีตมองบิลตาขวาง

“กึ่งก่าตัวนี้บอกว่าแกพูด” ปีเตอร์จ่อดาบสั้นที่คอของสไลด์ลีต

สไลด์ลีตกลืนน้ำลายเอือก “ไม่ใช่เนะ กึ่งก่าตัวนี้กำลังเข้าใจผิด”

“แกกำลังเข้าใจผิดสิ” ปีเตอร์ถามบิล ยังจ่อดาบสั้นที่คอของสไลด์ลีต

“เออ ยังไงกันแน่เนี่ย” บิลเอียงคอ “เวลาเข้าใจผิด คนเราจะรู้ตัวว่าตัวเองเข้าใจผิดไหมนะ”

“ไม่รู้ตัวแน่นอนอยู่แล้ว” สไลด์ลีตพูดลนลาน “ปีเตอร์ นายเชื่อเรื่องที่ว่า

กึ่งกำพุดเป็นจริงเป็นจังหรือ ไม่หรือกมั้ง ผมรู้ว่านายฉลาดมาก ไม่เชื่อที่ กึ่งกำพุดอยู่แล้ว”

“อืม” ปีเตอร์ครุ่นคิด “จริงของแก เชื่อที่กึ่งกำพุดเป็นจริงเป็นจังก็บ้าบอ เกินไป” ปีเตอร์ขยับดาบห่างจากคอของสไลต์ลีแล้วเก็บลงฝัก “เมื่อกี้ เราคุยกันถึงไหนแล้วนะ”

“สไลต์ลีพูดถึงการเช็กชื่อ” บิลบอก

“การเช็กชื่อคืออะไร”

“การยืนยันให้แน่ใจว่าทุกคนอยู่กันครบนะสิ”

“ทำไมแกรู้” ปีเตอร์คาดคั้นบิล

“รู้จากสไลต์ลีเมื่อกี้ไง”

ปีเตอร์มองไปทางสไลต์ลี ชักดาบสั้นออกมาอีกรอบ

“กึ่งกำตัวนั้นพูดเหลวไหล!” สไลต์ลีขี้บิล

“กึ่งกำตัวไหน” บิลหันไปมองข้างหลัง “ไม่เห็นจะมีกึ่งกำ”

“นั่นปะไร กึ่งกำตัวนั้นโง่เง่าจนไม่รู้ว่าเป็นตัวเองคืออะไรด้วยซ้ำ คำพุด เชื่อถือไม่ได้หรอก”

ปีเตอร์เขม่นมองบิลแล้วเอ่ย “เรื่องพรรคนี้ฉันฉันรู้มานานแล้ว คิดว่าฉัน เป็นใครกันละ ปีเตอร์ แพนแห่งเกาะนี้เสียวนะ” ปีเตอร์เก็บดาบสั้นลงฝัก อีกครั้ง “เมื่อกี้เราคุยกันถึงไหนแล้วนะ”

เวนต์ปีดปากบิลที่ทำท่าจะพุดบางอย่าง “เธอบอกว่าการเลิกเรียกชื่อ และเรียกเป็นหมายเลขแทนเป็นความคิดที่ดีนะสิ”

“ฉันคิดแบบนี้มันอยู่พอดี” ปีเตอร์ยี้ดอกพุด “เธออยากเป็นหมายเลข อะไรละ เวนต์”

“ฉันไม่อยากถูกเรียกเป็นหมายเลขหรอกนะ”

“ทำไมละ สะดวกออกจะตาย”

“...สะดวกก็จริง แต่ฉันอยากให้ความสำคัญกับอัตลักษณ์ของตัวเองนะ”

“ฉันตั้งหมายเลขให้จอห์น ไมเคิล กับพวกสไลต์ลีย์ก็แล้วกัน แต่ไม่ต้องตั้งให้ฝาแฝด”

“ทำไมปฏิบัติกับฝาแฝดเป็นพิเศษล่ะ”

“เพราะพวกนั้นเป็นฝาแฝด ใช้คำเรียกอย่างอื่นนอกจากฝาแฝดไม่ได้แล้ว”

“ปีเตอร์ไม่รู้จักแนวคิดที่เรียกว่าฝาแฝดนะ” สไลต์ลีย์กระซิบบอกบิล “เขาตัดสินใจไม่ถูกว่าควรตั้งหมายเลขคนละหมายเลขหรือหมายเลขเดียวกันให้ฝาแฝด เขาเลยไม่อยากตั้งหมายเลขให้ฝาแฝด”

“ถ้ามีแค่ฉันกับฝาแฝดที่เธอไม่เรียกด้วยหมายเลข มันก็ไม่ยุติธรรมนะ เรียกชื่อทุกคนเลยเถอะ”

“เมื่อไหร่เธอบอกว่าการเรียกด้วยหมายเลขเป็นความคิดที่ดีไม่ใช่หรอ”

“แน่นอนว่าการเรียกด้วยหมายเลขเป็นความคิดที่ดี แต่การเรียกด้วยชื่อเป็นความคิดที่ดียิ่งกว่านะ”

“อย่างนี้เอง สมเหตุสมผล” ปีเตอร์ยอมรับได้ “แต่พวกเด็กหลงทางที่ฉันตั้งหมายเลขให้แล้วจะทำยังไงดีล่ะ เรียกด้วยหมายเลขสะดวกดี ฉันเลยลืมนชื่อของเจ้าพวกนั้นไปหมดแล้ว”

“ถามพวกเจ้าตัวก็ได้นี่นา”

“เจ้าพวกนั้นก็จำชื่อตัวเองไม่ได้แล้วเหมือนกัน” ปีเตอร์เบะปาก เวนดีลลงความเห็นไม่ถูกว่าเป็นตามนั้นจริง หรือว่าปีเตอร์ที่กักตัวเองหรือว่าพวกเด็กหลงทางกลัวปีเตอร์เลยพูดแบบนั้นกันแน่ เธอตัดสินใจตามน้ำกับปีเตอร์ไปก่อน

เอาเถอะ เด็กๆ ที่นี่คุ้นเคยกับการถูกเรียกด้วยหมายเลขแล้ว คงไม่ขมขื่นขนาดนั้นหรอก

เวนดีคิดเพื่อให้ตัวเองทำใจยอมรับมัน

ได้ยินเสียงครวญครางดังมาจากในป่า

“เมื่อไหร่เสียงอะไรนะ”

“เสียงครวญคราง ต้องมีใครกำลังจะตายแน่ๆ” ปีเตอร์ตอบพลาง ยกมือป้องหู

“นี่เธอล้อเล่นหรือ”

“ล้อเล่น? ทำไมฉันต้องล้อเล่นในเวลาแบบนี้ด้วยล่ะ”

“เวลาแบบนี้คือเวลาแบบไหนหรือ”

“เวลาที่คนจำนวนมากกำลังจะตายอยู่ใกล้ๆ นี่นะสิ”

“เกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติขึ้นหรือ”

“ภัยพิบัติจริงๆ แต่ไม่ใช่ทางธรรมชาติ”

“ภัยพิบัติจากน้ำมือมนุษย์หรือ”

“หมายความว่าไงล่ะ”

สไลด์ลี้เกือบหลุดปากตอบ แต่ยกมือปิดปากตัวเองทันเลยรอดตัว

“ผมก็ไม่ค่อยเข้าใจเหมือนกัน แค่ลองพูดดูนะ” บิลตอบตามตรง

“ตอนนี่กำลังเกิดการชนฆ่ากันในป่า”

“ทำไมเกิดเรื่องแบบนี้ล่ะ”

“ไม่รู้สิ เจ้าพวกนั้นคงชอบการชนฆ่ากันแน่ๆ”

“ใครกับใครกำลังฆ่ากันหรือ”

“พวกโจรสลัดกับชาวเผ่าผิวแดงนะสิ”

“ไม่ห้ามจะดีหรือ”

“ทำไมล่ะ ต้องห้ามด้วยหรือ เจ้าพวกนั้นชอบชนฆ่ากันเองอยู่แล้ว”

“ความจริงอาจจะไม่ได้ชอบ แต่มีเหตุจำเป็นก็ได้ล่ะ”

“ถึงอย่างนั้นฉันก็ไม่คิดจะห้าม”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะฉันชอบการชนฆ่ากันนะสิ” ปีเตอร์ยิ้มเจ้าเล่ห์

“ปีเตอร์กำลังกระหายเลือดคนนะ” สไลด์ลี้กระซิบข้างหูบิล

“ดีละ ทุกคนไปกันเถอะ!” ปีเตอร์เรียกเหล่าเด็กชาย

“ไปไหนหรือ” บิลถาม

“ก็ต้องสนามรบอยู่แล้วสิ”

“ทั้งที่พวกนั้นเช่นหมากันอยู่หรือ”

“เพราะเช่นหมากันอยู่นี้แหละ”

“จะไปดูหรือ อันตรายนะ”

“ดู? บ้านะสิ ไปเข้าร่วมต่างหาก”

“เข้าร่วมอะไร”

“การเช่นหมากันไง”

“จะไปเล่นตีต่างว่าเช่นหมากันหรือ”

“เปล่า ไปเช่นหมากันจริงๆ เลย”

“ถ้าทำแบบนั้นอาจจะตายก็ได้นะ”

“แน่นอนแล้ว”

“ไม่กลัวตายหรือ”

“กลัวตาย? พุดอะไรนะ การตายคือการผจญภัยอันยิ่งใหญ่ไม่ใช่หรอ!”

เนอะ ทุกคน!”

จู่ๆ ก็โดนโยนลูกมาให้ พวกเด็กชายรีบพยักหน้าหงึกหงัก

“นั่นไง เห็นไหมแล้ว” ปีเตอร์กระหึ่มยิ้มเย้ย “ทุกคนอยากเช่นหมากันจะแยะ”

“แต่พระอาทิตย์ตกดินแล้วนะ”

“กลางคืนลึกลับทางสะดวก”

“ทำไมล่ะ”

“เพราะถ้าไปตอนฟ้าสว่าง เจ้าพวกนั้นก็รู้แหละสิว่าพวกเรามาลงมืออ้อ เจ้าพวกนั้นหมายถึงพวกโจรสลัดกับชาวเผ่าผิวแดงนะ แต่ถ้าเราแอบเข้าไปใกล้ตอนมืด เจ้าพวกนั้นคงมัวแต่เล็งจะเชือดคอคู่ต่อสู้จนไม่ทันระวังและไม่รู้สึกตัวว่าพวกเราเข้าไปใกล้”

“แล้วจะทำยังไงหรือ”

“จะแอบเข้าไปจากข้างหลังแล้วเชือดคออีกฝ่ายนะสิ”

“ถ้าทำแบบนั้น เดี่ยวก็ตายหรือก”

“อีกฝ่ายเียงที่จะตาย พวกเราปลอดภัยอยู่แล้ว”

“ทำแบบนั้นคือการฆ่าคนนะ”

“เอ๊ะ ที่ผ่านมาแกก็เคยฆ่ามาหลายคนแล้วใช่ไหมล่ะ”

“บ้าน่า! ผมไม่เคยฆ่าคนหรือก”

ปีเตอร์ทำหน้าที่เหมือนโดนผีหลอก จากนั้นหัวเราะพรีต “เฮ้ ทุกคนได้ยิน รีเปล่า หมอนี่บอกแฉะว่าไม่เคยฆ่าคน” เขาตบหลังบิลดังป้าบๆ

พวกเด็กชายชี้บิล หัวเราะเยาะโดยพร้อมเพรียง

“ขอโทษนะที่ผมขาดประสบการณ์” บิลรู้สึกผิดชอบกลที่ไม่เคยฆ่าคนจนอดีตที่ จะอยู่ตรงนี้

“เอ้อ เอาเถอะ ทุกคนก็ไม่ได้เคยฆ่าคนกันมาตั้งแต่เกิดหรือก”

ปีเตอร์หัวเราะจนน้ำตาเล็ดเลยยกนิ้วมือชี้ต่อน้ำตา “งั้นวันนี้ลองไปเปิดประสบการณ์ครั้งแรกดูใหม่ล่ะ”

“ไม่ละ อย่าตีกว่า เอาไว้ค่อยเปิดประสบการณ์ฆ่าคนเป็นครั้งแรก วันหลังก็แล้วกัน”

“ถ้ามีวแต่พูดอย่างนั้น แกก็จะไม่ได้มีประสบการณ์สักทีนะ...เออ แต่วันนี้ยังไม่ต้องก็ได้ ไปดูการต่อสู้ของพวกเราและตั้งใจเรียนรู้อีกแล้วกัน” ปีเตอร์เริ่มวิ่งเข้าป่า

พวกเด็กผู้ชายตามหลังไป

“ปล่อยให้ไปจะดีหรือ” บิลถามเวนต์

“พวกเด็กผู้ชายนะห้ามไม่ฟังหรือก” เวนต์ถอดใจ “แต่ความจริง เด็กคนอื่นนอกจากปีเตอร์ไม่ได้กระตือรือร้นขนาดนั้น มีแค่เรื่องนั้นที่พอจะ อุ่นใจได้บ้าง”

“ไม่กระตือรือร้น แล้วเพราะอะไรถึงตามปีเตอร์ไปล่ะ”

“เพราะต้องเลือกระหว่างเป็นฝ่ายฆ่าร่วมกับปีเตอร์ หรือเป็นฝ่าย ถูกปีเตอร์ฆ่านะสิ”

“ตัวเล็กสุดโต่งจังเลยนะ ผมไม่อยากเลือกทั้งคู่ แต่ถ้าต้องเลือกสักทาง ผมคงเลือกเป็นฝ่ายฆ่าจริงๆ ละนะ” บิลกล่าว “ว่าแต่ปีเตอร์บอกให้ผมไปดูและเรียนรู้อะไรไว้ ต้องไปหรือเปล่าเนี่ย”

“เธอไปกับฉันเถอะ ถ้ามีใครบาดเจ็บก็ต้องปฐมพยาบาล”

บิลกับเวนต์เร่ร่อนเข้าป่าตามหลังปีเตอร์ไป ผ่านไปไม่กี่นาทีก็ได้ยินเสียงอึกที่กลอยมาจากข้างหน้า เกือบทั้งหมดเป็นเสียงของชายวัยผู้ใหญ่ แต่มีเสียงแหลมสูงปะปนมาเป็นครั้งคราว มองเห็นแสงไฟที่คาดว่าเป็นคบไฟอยู่ในหม้อไม้

ทั้งสองคนลอบเข้าไปใกล้ แอบดูการต่อสู้จากหลังต้นไม้

พวกโจรสลัดตามแบบฉบับกับผู้คนที่ผิวสีน้ำตาลแดงและสวมหมวกขนนกบนศีรษะกำลังต่อสู้กันอย่างดุเดือดเลือดพล่าน การต่อสู้ด้วยดาบและขวานกำลังเกิดขึ้นในแนวรบหน้าสุด กระสุนปืนกับลูกธนูพุ่งจากข้างหลังใส่กลุ่มของศัตรู

“ผมเคยเห็นคนพวกนั้นในภาพยนตร์ตะวันตก” บิลพูด

“นั่นสินะ คนเรียกพวกเขาว่าชาวเผ่าผิวแดง” เวนต์บอก

“ทำไมไม่เรียกว่าอเมริกันอินเดียนหรือเนทีฟอเมริกันล่ะ”

“น่าจะเพราะคนพวกนั้นไม่ได้มีพื้นเพมาจากอเมริกาหรืออินเดีย แต่ฉันว่าไม่ต้องอ่อนไหวกับชื่อเรียกขนาดนั้นก็ได้ เพราะถึงถูกเรียกว่า ‘อินเดียน’ คนพวกนั้นก็ดูจะไม่ได้ตั้งใจอะไร”

“โจรสลัดดูจะมีคนจากหลายเผ่าพันธุ์มากกว่า”

“ปีเตอร์กับพวกเด็กหลงทางเคยฆ่าโจรสลัดเกือบหมด แต่ท่าทางจะรวบรวมสมาชิกใหม่มาได้แล้ว มีแต่คนที่ฉันไม่รู้จักทั้งนั้น...อ๊ะ เห็นคนที่รู้จักอยู่ตรงโน้นด้วย”

“ใครหรือ”

“สมีนะสิ รู้สึจะเป็นชาวไอร์แลนด์ หน้าตาเขาดูใจดี พวกเด็กๆ เลยชอบแต่เป็นคนน่ากลัวที่ฆ่าคนได้หน้าตาเฉย”

“ยอดเลยนะ เหมือนปีเตอร์เลย”

“จะว่าไปก็ใช่ล่ะ เขาเคยหนีรอดจากการสังหารหมู่ด้วย”

เงาหนึ่งคืบคลานจากเหนือศีรษะของสมิ มีมือกำดาบสั้น นัยน์ตาทอประกายวาวโรจน์

“ปีเตอร์ พยายามเข้า!” บิลเผลอส่งเสียงเชียร์

เวนดี้รีบปิดปากบิล

สมील้มนอนหงายลงพื้นอย่างว่องไว

ปีเตอร์ชะงักการเคลื่อนไหว

สมียิงปืนขึ้นฟ้า “ตายซะ ปีเตอร์ แพน ศัตรูของทุกคน!”

“คำพูดนั้นควรพูดตั้งแต่ก่อนยิงละมั้ง” ปีเตอร์หลบลูกกระสุนได้อย่างเฉียดฉิว

“ขึ้นพูดแล้วค่อยยิง แกก็หนีนะสิ” สมียิงปืนอีก

ปีเตอร์บินขึ้นข้างบน หายไปในเงามืดยามราตรี

“โห้เว้ย! ชูคบไฟส่องดูบนฟ้าสิ!” สมิลุกขึ้นมาตะโกน

“ไม่มีประโยชน์หรอก” โจรสลัดที่อยู่ข้างๆ สมิเอ่ย “แสงคบไฟมีทิศทางไม่แน่นอน ใช้เป็นไฟฉายไม่ได้”

สมิจ่อปืนต้นหน้าผากชายคนนั้น

“ทำอะไรของแกนะ!” ชายคนนั้นคว่ำปากกระบอกปืนเพื่อเบี่ยงมันไปทางอื่น ทว่ามันไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่นิดเดียว

“สตาร์ก็ เวลาพูดกับฉันให้ใช้คำสุภาพ แล้วก็เรียกฉันว่ากัปตันสมิด้วย”

“กัปตันคือสุกต่างหากล่ะ”

“สุกถูกปีเตอร์ฆ่าไปแล้ว เพื่อนพ้องคนอื่น ๆ ก็เหมือนกัน คนที่ยังเหลือรอดมีแค่ฉันกับแก แกมแก๊งเคยถูกชาวเผ่าผิวแดงจับไปเป็นทาสอีก”

“อ้อ แต่วันนี้แกมาช่วยฉันใช่ไหมล่ะ”

สมิออกแรงดันปากกระบอกปืนมากขึ้นอีก

“คุณมาช่วยผมใช้ใหม่ล่ะครับ” สตาร์ก็พูดแก้

“เรื่องมาช่วยแกเป็นผลพลอยได้ ตั้งแต่นั้นมาฉันท่องเที่ยวทั่วโลกเพื่อรวบรวมเพื่อนพ้องและสร้างแก๊งโจรสลัดขึ้นใหม่ แล้วก็กลับมาเพื่อชิงอำนาจปกครองเกาะแห่งนี้ พอมาถึงก็พบว่าปีเตอร์ไม่อยู่ ฉันเลยว่าจะฆ่าชาวเผ่าผิวแดงให้หมดทุกคนก่อน”

“ยังทำไม่เห็นได้นี่หว่า...ยังทำไม่ได้เลยนะครับ”

“ฉันประเมินชาวเผ่าผิวแดงต่ำเกินไป เจ้าพวกนั้นมองเห็นได้ดีมาก ตอนกลางคืน เลยเห็นแสงไฟที่พวกเราจุด ฉันเห็นแกเข้าพอดิระหว่างต่อสู้อันนั้นก็เลยถือโอกาสพามาด้วย ขอขอบคุณฉันซะสิ”

“...ขอบคุณครับ” สตาร์ก็พูดอย่างไม่เต็มใจ

“แกมไอ้เด็กเวรนั่นยังกลับมาอีก” สมีกวาดตามองหาเงาที่บินบนฟ้า “นึกว่าหมอนั่นไม่อยู่ ถึงได้วางแผนจะถอนรากถอนโคนชาวเผ่าผิวแดงให้หมดเสียหน้าม ดันคาดการณ์ผิดเต็มๆ”

“แต่ปีเตอร์กับชาวเผ่าผิวแดงก็ไม่ได้ญาติกันสักเท่าไรนี่นา”

“เมื่อก่อนตอนฉันจะฆ่าไทเกอร์ ลิลลี่ที่เป็นลูกสาวของหัวหน้าเผ่าปีเตอร์เคยมาช่วยเธอเอาไว้ ตั้งแต่นั้นมาชาวเผ่าผิวแดงก็มองปีเตอร์ในแง่ดี”

“งั้นพวกนั้นอาจจะตีฆนาบพวกเราก็ได้นะสิ! สมี แกควรรระมัดระวังให้มากกว่านี้!”

สมีเขม่นมองสตาร์ก็เงิบๆ ยกปิ่นขึ้นมาซ้ำๆ

“ฮะ!” สตาร์ก็รู้แล้วว่าตัวเองพลาด

“ฉันบอกแล้วไงให้ใช้คำพูดสุภาพกับฉัน”

“ขอโทษครับ กัปตัน ผมไม่ได้ตั้งใจ แค่ผลออกไปหน่อย ก็เมื่อก่อนผมกับกัปตันสนิทกันออกจะตาย ผมเลยผลอพูดจาเป็นกันเองนะครับ”

“ฉันไม่เคยมีเพื่อน”

“คุณเคยสนิทกับกัปตันสุกนี่ครับ”

“ไอ้หมอนั่นมันเศษสวะ แค่นี้ก็ถึงก็ขยะแขยงแล้ว ขยะแขยงเหมือน

ตอนนี่ถึงแก่นั้นแหละ”

“ขอรับรองอะนะ กับตัน” สตาร์ก็หลังน้ำตา

พวกโจรสลัดคนอื่นมัวยุ่งอยู่กับการต่อสู้กับชาวเผ่าผิวแดง ย่อมไม่ทันสนใจปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมี้กับสตาร์ก็

“อย่าขยับ อยู่นิ่งๆ” สมี้เลี้ยงด้วยตาข้างเดียว “เดี๋ยวฉันจะพลาดเป้า”

“อื้อ!” สตาร์ก็ยกมือกุมศีรษะแล้วย่อตัวลงโดยไม่รู้ตัว

“บอกว่าจะอย่าขยับไงเล่า! ไ้กักริวกเอ๊ย!”

เสียงปืนดังลั่น

เสียงหวีดร้องดังก้อง แต่ไม่ใช่เสียงของชายวัยกลางคน เป็นเสียงของเด็ก เด็กผู้ชายคนนั้นตื่นตระหนกรายบนพื้น

“มันอยู่ข้างหลังแกเงါแล้ว สตาร์ก็ ฉันบอกให้แกอยู่นิ่งๆ เพราะถ้าแกขยับจะเล็งลำบาก แต่แกดันตื่นตระหนกไปได้”

สมี้ฉวยคบไฟอันหนึ่งจากโจรสลัดที่เป็นเพื่อนพ้อง โยนไปทางร่างของเด็กชาย

ร่างของเด็กชายผุดขึ้นในแสงคบไฟ

“อ้าว ไม่ใช่ปีเตอร์ แพนแฮะ” สมี้ตะลัน

ลูกกระสุนพุ่งโดนบริเวณลึนปีของเด็กชาย ทัวทั้งตัวถูกย้อมเป็นสีแดงก่ำด้วยเลือดจากบาดแผลที่โดนกระสุนและเลือดจากปาก

“บังอาจมาก” ปีเตอร์ลงมายืนหน้าสมี้

“แกยังเผล่มาตรงหน้าพวกฉันอย่างสบายอารมณ์อีกนะ” สมี้พูดอย่างกระหยิ่มใจ “พวกแกทุกคนเลี้ยงปืนที่ปีเตอร์”

ปืนลืบกว่ากระบอกหันเข้าหาปีเตอร์พร้อมกัน

“แกจบเห่แล้ว ปีเตอร์” สมียามใจ

“ฉันขอคืนคำพูดเดี๋ยวกันให้แก”

“ว่าไงนะ แพ้แล้วพาลอะ...”

เสียงร้องของพวกผู้ชายสะท้อนก้องในยามดึกสงัด

เหล่าเด็กหลงทางเข้ามาทางด้านหลังของพวกเขาโจรสลัดอย่างไร้สัมเสียง
เชือดคอโจรสลัดจำนวนหนึ่ง

ทันใดนั้นความตื่นตระหนกกระจายวงกว้าง

ชาวเผ่าผิวแดงเป็นคู่ต่อสู้ตัวฉกาจ แต่ใช้ยุทธวิธีแบบดั้งเดิม ทำให้
เดาท่างได้ ทว่ากลยุทธ์ของปีเตอร์อยู่นอกเหนือสามัญสำนึกของผู้ใหญ่
ทั้งยังไม่ค่อยคำนึงถึงผลที่จะตามมา จึงเป็นสิ่งที่เกินความคาดหมายเสมอ

“ถอยทัพ!” สมวิ้งสั่งการ “เราเสียเปรียบเกินไปถ้าต่อสู้กับไอ้พวก
เด็กแวรและชาวเผ่าผิวแดงพร้อมกัน วันนี้เราจะใช้กลยุทธ์ถอยทัพกันก่อน”

เหล่าโจรสลัดเห็นกันเร็วจุลมพัด วิ่งแข่งสมิกับสตาร์กี้ไป ทั้งสอง
คนจึงมีอันต้องรีบวิ่งไล่หลังพวกลูกน้อง เหลือเพียงศพถูกเชือดคอของพวกเขา
โจรสลัดนอนเกลื่อน

ชาวเผ่าผิวแดงส่งเสียงกู่ร้องแห่งชัยชนะ

“ใครโดนยิงหรือ” เวนดี้วิ่งเข้าไปหาเด็กที่ถูกยิง

“เจ้าหมอนี่คือหมายเลขแปด” ปีเตอร์บอก “โดนสมิยิงซะได้ เซอซ่า
น่าดู”

“ฉันไม่รู้วิธีปฐมพยาบาล สไลด์ลี รู้ไหมว่าควรทำยังไง”

สไลด์ลีสายตาระงับๆ หากแค่เป็นหวัดหรือปวดท้องนิดหน่อย
ยังพอจะเล่นสวมบทบาทเป็นหมอปอดอมและพูดกลบเกลื่อนได้ว่าอาการ
ไม่หนักเท่าไรหรือกรับ การนอนพักคือการรักษาที่ดีที่สุด บาดแผลถูกยิง
ร้ายแรงขนาดนี้ พวกเด็กๆ ไร้หนทางทำอะไรได้

“หมายความว่าเด็กรักษาตัวเองไม่ไหวหรือ”

“ตามนั้นแหละ”

“งั้นเราพาเขาไปหาหมอที่เป็นผู้ใหญ่ด้วยกันเถอะ”

“หมายเลขแปดน่าจะบินไม่ไหวแล้ว”

“งั้นทุกคนช่วยกันพาเขาไปดีไหม”

“เท่ากับต้องตากลมหนาวเป็นเวลานาน อีกอย่าง...”

“อีกอย่างไร?”

“ยังไงก็พาเขาไปถึงที่ไหนสักทีในเวลาไม่กี่นาทีไม่ไหวหรอก”

“ไม่กี่นาที...” เวนดี้ตะลึงงัน

สี่เลือดเหือดหายจากใบหน้าของหมายเลขแปดโดยสมบูรณ์ เลือด
ยังไหลเป็นสายแต่ค่อยๆ ไหลช้าลง

“หมายเลขแปด ทำใจดีๆ ไว้นะ”

“...ราล์ฟ...” หมายเลขแปดพูดเสียงแผ่ว

“ราล์ฟคืออะไรหรอ”

“...ชื่อของผม...ช่วยเรียกชื่อผมในวาระสุดท้ายที่...”

“อย่างนั้นเองหรอ เข้าใจแล้ว วางใจเถอะ อาการบาดเจ็บของเธอ
เดี๋ยวก็หายแล้วละ ราล์ฟ...”

“หมายเลขแปด!” ปีเตอร์พูดเสียงดังกลบเสียงเวนดี้ “ชื่อของมอมนั้น
คือหมายเลขแปด! ห้ามเรียกชื่ออื่นนอกจากชื่อที่ฉันตั้งให้!”

เวนดี้มองหน้าปีเตอร์ด้วยความตกใจ ตอนเธอเบนสายตากลับไปหา
หมายเลขแปด เขาก็จากโลกนี้ไปแล้ว

“เขา...ราล์ฟตายแล้วละ ปีเตอร์” เวนดี้เอ่ยเสียงส่ออัน

“ราล์ฟคือใคร”

“เด็กคนนี่ไง”

“หมอนี่คือหมายเลขแปด”

เวนดี้ลูบผมหมายเลขแปดอย่างอ่อนโยน ไม่ถึงปีเตอร์มากกว่านั้น

“หมายเลขแปดตายแล้ว ฉะนั้นเราต้องเปิดศึกแก้แค้นให้เขา”

“แต่โจรสลัดหนีไปแล้วนะ” เคิร์ลลี้กล่าว

“หน้อยแน่! ไอ้พวกขี้ขลาดตาขาว!” ปีเตอร์สับด “ฉันยังไม่ได้ฆ่า
สักคนแท้ๆ”

“ช่วยไม่ได้หรอก เพราะโจรสลัดหนีไปแล้ว” เวนดี้ปลอบปีเตอร์ “วันนี้
เราสู้กันก่อนเถอะ”

“ไม่หรรอก ต่อให้โจรสลัดหนีไปแล้วก็ยังสังหารหมู่ได้อยู่” ปีเตอร์ กระจงขึ้นไปในอากาศอย่างรวดเร็ว ร่อนลงไปในหมู่ชาวเผ่าผิวแดง “เอาละ มาฆ่ากันดีกว่า!”

“ปีเตอร์ หยุคนะ!” เวนดี้ร้องตะโกน “ชาวเผ่าผิวแดงเป็นเพื่อนไม่ใช่ เหวอ”

ทว่าเวนดี้ยังไม่ทันจะพูดจบ ปีเตอร์ก็สังหารชาวเผ่าผิวแดงไป สามคนแล้ว

เหล่าชาวเผ่าผิวแดงเดือดดาล สามัคคีกันยกอาวุธขึ้นตั้งท่าประจันหน้า กับพวกเด็กชาย

“ต้องอย่างนั้นเช่” ปีเตอร์ แพนแลบลิ้นเลียริมฝีปาก

4

“นายหายเบลหรือยัง” สี่ราอิกถาม

“อ้อ ไม่ใช่ไรแล้ว” อิมิริดอบ เห็นพลาสติกขยายขนาดใหญ่พิเศษ ที่แปะบนแก้มแล้วเจ็บแทน

งานเลี้ยงรุ่นเพิ่งเริ่มต้นขึ้น ในที่พักร้อมบ่อน้ำพุร้อนซึ่งใช้เวลานาน ไม่ใครบัสเป็นเวลาสี่สิบถึงสามสิบนาทีจากร้านอาหารที่อิมิริดอบสติ ยังอยู่ในชั้นถ้ำมึนย่นกันให้แน่ใจว่าใครเป็นใครทั่วสถานที่จัดเลี้ยง

อิมิริดกับสี่ราอิกแนะนำตัวกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว จึงเปิดอกคุยกันเร็วกว่า เพื่อนร่วมรุ่นคนอื่น ห้องจัดเลี้ยงมีคนหลายสิบคน พวกเขาสองคนนั่งคุยกัน ริมโต๊ะ

“เราไม่ได้เจอกันก็ปีแล้วนะ น่าจะกินสิบปีแล้วมั้ง” สี่ราอิกกล่าว “อิมิริด นายหางานทำที่ไหนแล้วหรือเปล่า”

“เปล่า ฉันเป็นนักศึกษาปริญญาโท”

“จั้นเหวอ พอลองคิดดูแล้ว รุ่นพวกเรา ก็เปรียบเหมือนช่วงข้าวใหม่ ออกสู่ตลาดพอดี มีทั้งนักศึกษาและคนทำงานปนๆ กัน”

“เอ้อ ยุคนี้บางคนทำงานไปด้วยเรียนไปด้วย บางคนหางานได้แล้ว แต่ลาออกกลับไปเรียนมหาวิทยาลัย แต่อาจจะมีแค่ช่วงนี้ได้ที่ทั้งสองแบบ มีจำนวนพอกัน ของนายนี้กรณีไหนเหวอ”

“ฉันเข้าทำงานในบริษัทใหญ่” สีราอิเล่าอย่างดีใจ “วันนี้ว่าจะลองถาม ที่ทำงานของทุกคน แต่ไม่น่ามีใครเข้าทำงานในบริษัทใหญ่เท่าฉันแล้ว”

“เจ้าตัวพุดเองก็ไม่ใช่ไรเหวอก แต่ถ้าจะตี้อถามที่ทำงานของคนอื่นนะ ฉันว่าไม่ค่อยเหมาะนะ”

“ทำไมละ ทุกคนเป็นเพื่อนในวัยเด็กกันแท้ๆ นี่เรามางานเลี้ยงรุ่น สมัยประถมนะ”

“เพราะเป็นเพื่อนในวัยเด็กนี่แหละ โรงเรียนประถม โดยเฉพาะ โรงเรียนประถมของรัฐเป็นสถานที่ที่น่าพิศวง เป็นที่ที่นักการเมือง ทนายความ หมอ ศาสตราจารย์มหาวิทยาลัย คนทำงานอิสระ พวกนี้ดี คนเก็บตัวจาก สังคม และอาชญากรในอนาคต ได้นั่งเรียนโต๊ะข้างกันในห้องเรียนและ เล่นด้วยกันในสนามของโรงเรียน”

“จะว่าไปก็จริงแสะ พอโตเป็นผู้ใหญ่ ต่างคนต่างก็ถูกจัดประเภท และมีความสัมพันธ์แบบนั้นกันไม่ได้แล้ว”

“พออายุสักยี่สิบกว่า ทุกคนต่างก็เจอปัญหาต่างๆ นานา แล้วความสัมพันธ์ก็กลับมาเป็นเพื่อนในวัยเด็กอีกครั้งที่งานเลี้ยงรุ่น การตั้งคำถามที่ ทำให้นึกถึงปัญหาที่เผชิญในความเป็นจริงมันหยาบคายไปหน่อย”

“วิธีคิดแบบนั้นก็มีอยู่จริงๆ ละนะ”

“ยังมีวิธีคิดที่น่าใ้มน้ำใจมากกว่านั้นอีกเหวอ”

“นักเรียนประถมก็มีความสัมพันธ์กันไซ้ใหม่ละ”

“อ้อ อันนั้นก็ไซ้ เด็กก็เข้าสังคมนี้อเหมือนกัน”

“ถ้าไม่เอาสถานภาพทางสังคมในปัจจุบันเข้ามายุ่งเกี่ยวในงานเลี้ยงรุ่น

ความสัมพันธ์ในวัยเด็กก็จะฟื้นคืนกลับมา”

“คำยืนยันนั้นก็สุดโต่งไปหน่อยนะ”

“แต่ฉันว่ามันคือความจริงนะ เมื่อกี้ตอนนายล้มลงบนโต๊ะในร้านอาหาร ทุกคนก็ไม่นึกไม่ออกกว่านายเป็นใคร”

“ตอนนั้นฉันก็นึกไม่ออกเหมือนกันว่าพวกนายเป็นใคร”

“พอรับรู้ว่าคุณคืออิมริ ความผิดปกติจนถึงเมื่อกี้ก็ปลิวหายไป ตอนนั้นฉันเห็นนายเป็นได้แค่อิมริ”

“ฉันก็รู้สึกแบบเดียวกัน ตอนเจอกันเมื่อกี้ ฉันมองว่าพวกนายคือกลุ่มหนุ่มสาวที่ฉันไม่รู้จัก แต่ตอนนี้ฉันเห็นทุกคนมีหน้าตาเหมือนสมัยเรียนประถม”

“สมองต้องกำลังหลอกเราอยู่แน่เลย วันก่อนพ่อฉันบอกว่า เวลาไปงานเลี้ยงรุ่นหลังจากไม่ได้ไปนานจะเจอแต่ลุงๆ ป้าๆ จนนึกไปวูบหนึ่งว่ามาผิดที่หรือเปล่า”

“ตัวเองก็เป็นลุงแล้วไม่ใช่หรือ”

“เรื่องนั้นช่างมันก่อน เขาเป็นว่าพอคุยกันสักพักก็เริ่มเข้าใจว่าใครเป็นใคร จนเริ่มเห็นทุกคนมีหน้าตาเหมือนสมัยเรียนประถม แล้วต่างคนต่างก็ชมความหนุ่มความสาวของอีกฝ่ายว่า นายหรือเธอไม่เปลี่ยนแปลงเลยนะ”

“ความจริงแก่ตัวลงตามอายุ แต่สมองปรับให้เสร็จสรรพเลยเห็นอีกฝ่ายยังหนุ่มยังสาวอยู่เสมอสินะ ถ้าจะระบุว่าใครเป็นใคร ในสมองจะเชื่อมโยงกับข้อมูลในสมัยนั้นเพื่อไม่ให้เกิดความสับสน”

“ใช่เลย แล้วฉันก็คิดว่าประสิทธิผลที่เกิดจากลักษณะเฉพาะของสมองครอบคลุมไปถึงความสัมพันธ์ในสมัยนั้นด้วย ไม่ใช่แค่รูปลักษณะอย่างเดียว”

“ความสัมพันธ์หรือ”

“เช่น ใครคือผู้นำ ใครอยู่ฝั่งเดียวกับใคร”

“นักเรียนประถมมีเรื่องแบบนั้นด้วยหรือ”

“นายใช้ชีวิตวัยประถมแบบไหนกันเนี่ย ต้องมีอยู่แล้วสิ”

“จำไม่ค่อยได้แฮะ”

“อิมริอาจจะก้าวข้ามเรื่องแบบนั้นไปแล้วก็ได้ แต่สำหรับนักเรียนประถมส่วนใหญ่ ระบบขนชั้นในนี่คือปัญหาสำคัญ”

“ตัดสินใจกันด้วยอาชีพของพ่อแม่เหรออ”

“กรณีแบบนี้ก็มีบ้างนานๆ ที แต่ส่วนใหญ่จะเลือกหัวใจกันจากนิสัยหรือพละกำลัง แล้วสามเหลี่ยมพีระมิดแสดงระดับของพลังก็ถูกสร้างขึ้นรอบๆ”

“อย่างกับภูเขาติงเลเยแฮะ”

“มนุษย์ก็เป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมเนี่ยา สังคมของผู้ใหญ่โดยมากก็เป็นอย่างนั้นเหมือนกัน”

“เป็นสัญชาตญาณของสัตว์เหรออ”

“ว่ากันตรงๆ ก็ใช่ แต่ที่จริงอยู่ลึกลงไปในระดับรากฐานกว่านั้น ฉันว่าตัดสินใจกันด้วยกฎฟิสิกส์และคณิตศาสตร์”

“ประมาณว่าเวลาแต่ละอะตอมพยายามจัดเรียงอิเล็กตรอนที่ระดับพลังงานต่ำ พวกมันจะจับตัวกันกลายเป็นผลึกสินะ”

“ใช่ ประมาณนั้นแหละ...แต่ฉันไม่ค่อยเข้าใจที่นายพูดหรอกนะ”

“เรื่องนั้นเป็นปัญหายังไงเหรออ”

“ถ้าความสัมพันธ์สมัยเรียนประถมฟื้นคืนมา ฉันจะลำบากเป็นการส่วนตัว”

“ปัญหาเกี่ยวกับสถานภาพของนายเหรออ”

สิริอาพิยกหน้า “ฉันเป็นคนซึ่กแล้ว โดยปกติคนเลยปฏิบัติกับฉันเหมือนเป็นลิวลั๊อ ฉันมีความสามารถสูงมาตั้งแต่สมัยนั้นแล้วแท้ๆ แต่จำต้องตกเป็นเบี่ยงล่างของพวกคนที่ความสามารถต่ำและมีดีแค่พลังกายกับพลังใจ”

“พลังกายกับพลังใจก็เป็นความสามารถประเภทหนึ่งเหมือนกันเนี่ยา”

“สมัยประถมนะใช่”

“ผู้ใหญ่ก็จำเป็นต้องมีพลังกายกับพลังใจเหมือนกันนะ”

“อาจจะอย่างนั้น แต่พวกมันคือปัจจัยที่สำคัญเป็นพิเศษในสมัยประถม เขาเป็นว่าตอนเรียนประถม ฉันคือลิวลิว ประเด็นมันอยู่ตรงนี้”

“หมายความว่าสิ่งที่นายกังวลคือ ถ้าไม่เน้นย้ำไปที่สถานการณ์ปัจจุบัน ความสัมพันธ์ในอดีตจะหวนคืนมา แล้วคนอื่นก็จะปฏิบัติกับนายเหมือนเป็นลิวลิวอีกนะเหรอ”

“ถ้าพูดจริงๆ ก็ตามนั้นแหละ”

“นายคิดมากไปหรือเปล่า”

“ว้าย!” เสียงกรี๊ดร้องดังมาจากฟากตรงข้ามในห้องจัดเลี้ยง

อิโมริกับสี่ราอิลุกขึ้นยืนเพราะสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น

ชายคนหนึ่งล้มอยู่ ร่างถูกย้อมเป็นสีแดงฉาน

“นั่นเลือดเหรอ หรือว่าแกล้างราดซอสมะเขือเทศใส่ตัวเอง” สี่ราอิพิมพ์

“ฉันจะไปดูสักหน่อย” อิโมริเดินฝ่าระหว่างผู้คน เข้าไปใกล้ที่เกิดเหตุ “เกิดอะไรขึ้น”

“ไม่รู้เหมือนกัน” ทารุอิ โทโมโกะ “คุยกันอยู่ดีๆ ยางิฮาซึกุงก็ทำท่าทรมานแล้ววาเจียนของที่กินออกมา จากนั้นเลือดก็พุ่งกระชูด”

อิโมริแตะคอของชายที่ล้มอยู่

ไม่มีชีพจรแล้ว

“ดีมเหล่าหรือเปล่า”

“ดีมรววดเดียวสองสามแก้วนะ”

“เรียกรถพยาบาลเดี๋ยวนี้เลย” อิโมริเริ่มนวดหัวใจ “ช่วยไปถามคนของเรียวกังให้ดูว่ามี AED หรือเปล่า”

“ต้องผายปอดด้วยไหม”

“ไม่ละ อย่าดีกว่า การผายปอดมีความจำเป็นอยู่ในระดับต่ำ

เมื่อเทียบกับการนัดหัวใจ ในเมื่อเขากระอักเลือดก็ต้องคำนึงถึงความเสี่ยงในการติดเชื้อมากด้วย”

ผ่านไปครู่หนึ่งหญิงเจ้าของเรียวกังก็เข้ามา

“ต้องการอะไรเพิ่มเติมหรือคะ” เธอกล่าวอย่างนุ่มนวลและผ่อนคลาย

“ที่นี่มี AED ไหมครับ”

“อ่า” เธอจุนง

“โຈະໄຫ໊ດອີ (เครื่องกระตุ้นหัวใจ) นะครับ มีไหมครับ”

“ชื่อเหล่าหรือคะ”

“ถ้าไม่มีก็ไม่เป็นไรครับ” อิมิร็อดใจว่าที่นี่ไม่มี AED “ในหมู่แขกที่เข้าพัก มีใครเป็นหมอบ้างไหมครับ”

“เอ้อ น่าเสียดาย คนเข้าพักคือนี่มีแต่พวกคุณนี่ละคะ”

นี่มันอะไรกันเนี่ย...จริงสิ ต้องถามเรื่องนี้ไว้ด้วย

“ทุกคนที่อยู่ตรงนี้ไม่มีใครเรียนหมอบ้างหรือ พยาบาลก็ได้”

ไม่มีใครขยับเขยื้อน

เอ้อ ช่วยไม่ได้แฮะ

“ยางยาสีฟันจะเป็นอะไรหรือเปล่า” โทโมโกะถามด้วยความเป็นห่วง

“เขาชื่อยางยาสีฟันหรือ”

“อ้อ ใช่จ๊ะ”

“...”

“มีอะไรหรือ”

“ฉันจำเขาไม่ได้ เคยเรียนห้องเดียวกับพวกเราหรือ”

“ใช่ แน่อยู่แล้ว ชื่อของเขามันทำไมหรือ”

“เปล่า...คงบังเอิญนะ”

ผ่านไปสักพักรถพยาบาลก็มาถึง หลังลงมือกู้ชีพในระดับหนึ่งก็พายางยาสีฟันไป เจ้าหน้าที่ประจำรถพยาบาลไม่ได้พูดชัดเจน แต่เห็นได้ชัดว่าการกู้ชีพไม่ราบรื่น

“โชคดียี่งวันนี้หิมะไม่ตก” หญิงเจ้าของเรียวกังเอ่ย “เวลาหิมะตก จะมีการกำจัดหิมะ แต่ถ้าหิมะตกต่อเนื่อง บางทีก็เดินทางไม่ได้หลายวัน เลยค่ะ”

“เอ็งนั่นหรือ!” หญิงผู้ไว้ผมสั้นออกทอมบอยร้องขึ้น “ถ้าคืนนี้ หิมะตก พรุ่งนี้เราอาจจะกลับไม่ได้หรือ!”

จำได้ว่าเธอชื่อไทรายะ ยูริโกะ

อิโมรินึกออกมากขึ้นเรื่อยๆ

เคยเขียนห้องเดียวกัน แต่จำได้ว่าแทบไม่เคยคุยกัน แต่พูดให้ถูกคือ เขาจำได้ว่าตัวเองแทบไม่ได้คุยกับนักเรียนหญิงส่วนใหญ่ในห้อง

“ดูพยากรณ์อากาศทางอินเทอร์เน็ตก็ได้มั้ง” ใครบางคนหยิบโทรศัพท์ มือถือออกมา “อ้าว ไม่มีสัญญาณ”

“ไม่มีทาง เมื่อก็ยังมีคลื่นอยู่เลย เพิ่งเรียกรถพยาบาลไปหยกๆ ...อ้าว จริงด้วย”

“ของฉันก็เหมือนกัน”

“ของฉันก็ด้วย”

เหล่าเพื่อนร่วมรุ่นพากันฟ้องเกี่ยวกับความผิดปกติของโทรศัพท์มือถือ

“คุณเจ้าของเรียวกัง ที่นี้ใช้โทรศัพท์มือถือไม่ได้หรือ”

“ไม่น่าเป็นอย่างนั้นนะ รอดสักครู่ละคะ” หญิงเจ้าของเรียวกังเดิน ออกจากห้องไปถามพนักงานที่อยู่ใกล้

“เหมือนตอนนี้โทรศัพท์มือถือจะใช้ไม่ได้ค่ะ อาจเกิดอุบัติเหตุขึ้น แถวนี้อาจได้”

“อุบัติเหตุอะไรนะ” ยูริโกะเอ่ย “พายุหิมะก็ไม่มี แผ่นดินไหวก็ไม่มีนะ”

“ละแวกนี้มีสถานีฐานน้อยนะค่ะ ยกตัวอย่างคือ อาจจะมีหิมะ ถล่มจนสถานีฐานได้รับความเสียหายก็ได้ เมื่อตอนกลางวันอากาศอบอุ่น มากด้วย”

แนะนำนักเขียน

โคบายาชิ ยาสุมิ

เกิดที่เมืองเกียวโต สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยโอซาก้า ในปี ค.ศ. 1987 เป็นนักเขียนนิยายวิทยาศาสตร์ระทึกขวัญและแนวลึกลับของญี่ปุ่น นอกจากนี้ยังเป็นสมาชิกสมาคมนักเขียนปริศนาแห่งญี่ปุ่น ชมรมนักเขียน SF นักเขียนอวกาศและสมาคมอิเล็กทรอนิกส์ข้อมูลและการสื่อสารของญี่ปุ่น เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งที่โอซาก้า เมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน ค.ศ. 2020 อายุ 58 ปี

รางวัลที่เคยได้รับ

ชนะเลิศ Nebula Award ครั้งที่ 43 ปี 2012

ชนะเลิศ Keibundo Grand Prize ครั้งที่ 8 ปี 2014

ชนะเลิศ Nebula Award ครั้งที่ 48 ปี 2017

ชนะเลิศ Japan SF Grand Prize ครั้งที่ 41 ปี 2021

แนะนำนักแปล

ฉัตรขวัญ อุดิษฐ์

จบปริญญาตรีสาขาาระบบสารสนเทศด้านการบัญชี คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และปริญญาโทสาขาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ภาควิชาภาษาอังกฤษ (MIR) คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ หลังเรียนจบได้เดินทางไปศึกษาต่อด้านภาษาญี่ปุ่น การแปลและล่าม รวมถึงทำงานอยู่ประเทศญี่ปุ่นเป็นเวลาหลายปี เปิดโอกาสให้ได้เรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น วัฒนธรรม และสังคมของประเทศญี่ปุ่นเพิ่มขึ้น

ระหว่างนั้นรับงานพิเศษด้านการแปลเอกสารและนิยายประปรายควบคู่กับการเรียนและงานประจำ พร้อมกับแปลเรื่องราวที่สนใจลงอินเทอร์เน็ตรายามว่าง รู้สึกดีมีด้ากับความสนุกของการได้แปลและเผยแพร่สิ่งที่ตัวเองรัก

เมื่อเริ่มรู้สึกอึดอัดกับชีวิตในประเทศญี่ปุ่น จึงกลับบ้านเกิดเพื่อมุ่งมั่นกับงานแปลที่ตนรักอย่างเต็มที่สมความตั้งใจ บัดนี้ยังรู้สึกขอบคุณทุกประสบการณ์ที่ได้สัมผัสระหว่างเรียนและทำงานเป็นเวลาหลายปี อยู่อีกฟากหนึ่งของทะเล ซึ่งได้นำมาปรับใช้ในหน้าที่การงานและงานอดิเรกจนถึงทุกวันนี้ จากนี้ไปตั้งใจอยากแปลหนังสือออกมาอีกอย่างสุดความสามารถ เพื่อเป็นแรงผลักดันเล็กๆ ในการเผยแพร่วัฒนธรรมและเนื้อหาจากญี่ปุ่นในไทยต่อไป

ทังกิงเกอร์เบลล์ ティンカーベル殺し

โคบายาชิ ยาสุมิ เขียน
ฉัตรขวัญ อดิศัย แปล

TINKERBELL GOROSHI

Copyright © 2020 Yasumi Kobayashi

Thai translation rights arranged with TOKYO SOGENSHA CO., LTD.

through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency, Bangkok

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2567

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟง

ISBN 978-616-14-0596-0

โคบายาชิ, ยาสุมิ.

ฆ่าทังกิงเกอร์เบลล์.- กรุงเทพฯ : ไต้ฟง, 2567.

292 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ฉัตรขวัญ อดิศัย, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0596-0

เจ้าสำนักไต้ฟง

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ที่ปรึกษา

ลัดดา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ

บรรณาธิการบริหาร

วรุทม์ ทองเชื้อ

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

นันท์วัช สกลกุล

บรรณาธิการเล่ม

ภูสุรี ภูมภัญญ์

วาดภาพปก

Yoko Tanji

แบบปก/เนื้อใน

ฉัตรสุดา ประเสริฐสุข รุ่งฤทัย ศรีสุข

พิสูจน์อักษร

ทีมไต้ฟง

ฝ่ายการตลาด

อัคคณัฐ ชุมนุ้ม

ฝ่ายขาย

มนัญชยา ศิริวงษ์

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

สุรินทร์ บุระณา

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท นิค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

www.greenread.com
Green Read
กรุงเทพฯ
www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ซีรีส์ “ฝันร้าย x เทพนิยาย x สืบสวน”

เป็นนวนิยายสืบสวนสอบสวนเลือดสาดที่ได้แรงบันดาลใจจากวรรณกรรมคลาสสิกระดับโลก เช่น “อติชผจญภัยในแดนมหัศจรรย์” “พอมดออกซ” “ปีเตอร์แพน” และ “เดอะนัทแครกเกอร์” อัดฉีดด้วยส่วนผสมขั้วตรงข้าม นั่นคือความโหดอำมหิตของฆาตกรรมนองเลือดและการสืบคดีแบบปะทะเดือดนคม การสืบสวนหักมุมระหว่างโลกความฝันกับโลกจริง เพื่อค้นหา “ตัวตนที่แท้จริง” ในจักรวาลพันลึกของซีรีส์ ที่ทั้งน่าสะพรึงกลัวและน่าอัศจรรย์ไปพร้อมๆ กัน

เขียนโดย โคบายาชิ ยาสุมิ

รางวัลชนะเลิศ Nebula Award ครั้งที่ 43 ปี 2012

รางวัลชนะเลิศ Keibundo Grand Prize ครั้งที่ 8 ปี 2014

รางวัลชนะเลิศ Nebula Award ครั้งที่ 48 ปี 2017

และรางวัลชนะเลิศ Japan SF Grand Prize ครั้งที่ 41 ปี 2021

เล่ม 1 ฆ่าอลิซ

เล่ม 2 ฆ่าคาล่า

เล่ม 3 ฆ่าโดโรธี

เล่ม 4 ฆ่าทิงเกอร์เบลล์

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานได้ที่

f : DaifukuPUB

@ : daifukupublishing

@ : @daifukupublishing

จงสืบหาฆาตกรให้พบ ก่อนที่ปีเตอร์ แพนจะฆ่าคุณ...?

ใน “เนเวอร์แลนด์” ดินแดนแห่งความฝัน ที่ผู้ใหญ่และเด็กต่างฆ่ากัน
อีโมริ นักศึกษาปริญญาโท เดินทางไปงานเลี้ยงรุ่นในเรียวกังกลางป่า
ที่ถูกตัดขาดจากโลกภายนอกด้วยพายุหิมะ เขาเกิดอุบัติเหตุสลับไป
ในโลกความฝัน เขาคือกิ้งก่าชื่อบิล ที่จับพลัดจับผลูมาร่วมทาง
กับเด็กชายร่าเริงชื่อปีเตอร์ แพน เด็กสาวใจดีชื่อเวนดี้ และ
ภูตตัวน้อยชื่อทิงเกอร์เบลล์ พวกเขา กำลังมุ่งหน้าไปยังเนเวอร์แลนด์
เกาะแห่งความเยาว์วัยชั่วนิรันดร์ แต่ไม่ทันไรทิงเกอร์เบลล์ก็กลับถูกฆ่า
อย่างน่าสังเวชในบ้านลับ ขณะเดียวกันในโลกจริง เรียวกังที่อีโมริพักก็เกิดเหตุ
เสียชีวิตประหลาดขึ้นไม่หยุด ในเมื่อผู้คนในโลกทั้งสองเชื่อมโยงกัน
อีโมริและบิลจึงช่วยกันสืบหาความจริงในเกาะกระหายเลือด
ที่เต็มไปด้วยการฆ่าฟัน โจรสลัด นางเงือก และชนเผ่าผิวแดง

หนังสือในซีรีส์ที่ ยอดขายมากกว่า 500,000 เล่มทั่วโลก
“ฝันร้าย x เทพนิยาย x สืบสวน” ซึ่งได้แรงบันดาลใจจากวรรณกรรมคลาสสิก
ระดับโลก เช่น “อลิซผจญภัยในแดนมหัศจรรย์” “พอมดอซซ”
“ปีเตอร์แพน” และ “เดอะนัทแครกเกอร์” อัดฉีดด้วยความโหดอำมหิต
ของฆาตกรรมนองเลือดและการสืบคดีแบบปะทะเชือดเฉือนคม
ในจักรวาลพันลึกที่ทั้งน่าสะพรึงกลัวและน่าอัศจรรย์ไปพร้อมๆ กัน

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปี ขึ้นไป
SN0086 นิยายสืบสวน

